

thai
sang
ngiao

A NOVEL BY
PYENTA
RENDERED BY ALYSSA

Mục lục

Lời Nói Đầu A

Chapter1: An Phong

Chapter 2: Chúa Ban Xuống Đây Một Thiên Thần

Chapter2: Chúa Ban Xuống Đây Một Thiên Thần (2)

Chapter 2: Chúa Ban Xuống Đây Một Thiên Thần (3)

Chapter 3: Những Lời Nói Dối

Chapter 3: Những Lời Nói Dối (2)

Chapter 3: Những Lời Nói Dối (3)

Chapter 3: Những Lời Nói Dối (4)

Chapter 4: Bí Mật

Chapter 4: Bí Mật (2)

Chapter 4: Bí Mật (3)

Chapter 5: Tiến Hóa

Chapter 5: Tiến Hóa (2)

Chapter 5: Tiến Hóa (3)

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Lời Nói Đầu Ạ

Truyện nó sẽ bắt đầu nhẹ nhàng thôi, không đáng lo ngại nhưng nó sẽ phát triển theo chiều hướng tiêu cực. Mấy ai còn sáng làm ơn đừng shock vì truyện có những cái mác sau đây

1. DƯỚI 15 CÂN NHẮC TRƯỚC KHI ĐỌC Ạ
2. Đừng ném đá NV chính vì em í được lấy cảm hứng từ bạn thân của tác giả
3. Còn thiếu sót xin mọi người góp ý ở cmt để mình rút kinh nghiệm
4. Nếu reader mong chờ yếu tố tình cảm thì chắc phải đợi hơi lâu mới tới
5. Xin đừng đạo dưới mọi hình thức ạ, nếu muốn "lấy cảm hứng", làm ơn thông báo với tôi.

Xin hết trước khi bị ăn một cục gạch vào mặt.

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter1: An Phong

| Edited|

"Nếu con cứ hấp tấp mà lao tới nhanh quá, nó sẽ nhận ra con mà chạy mất"

Sáu giờ sáng. Cô gái bật dậy trước khi chuông đồng hồ kịp reo. Cô rũ chăn, gấp gọn, mặc đồng phục, việc đó hoàn thành trong chưa đầy 1 phút. Cái phòng cô lúc nào cũng cũng sạch tới phát sợ, thành ra việc cô có thể dậy đúng giờ một cách kỳ lạ như vậy, không phải điều gì quá đặc biệt. Cô gái ấy, nói rằng cô quá chu toàn thì thật sự không đúng. Sự kỷ luật cũng như tính đúng giờ, đối với An Phong như là bản năng vậy.

Như thường lệ, cô cột mái tóc dài gọn sóng của mình lên: cái kiểu đuôi ngựa mà thời nay đã lỗi mốt lắm rồi, nhưng Phong không quan tâm lắm. Cô luôn cố gắng tránh để người ta chú ý tới mình.

- Mẹ... - Cô bật tiếng chửi khỏi miệng khi cái túm tóc hẫng vào không trung. Cô quên mất là chính cô đã cắt phăng mái tóc mình đi khi bọn con Dung, con Phương cố tình dính kẹo cao su vào đó. Tệ thật... rõ là Phong đã cố gắng để không bị chú ý.

"Rồi đến cái ngày tao giết hết bọn mày" - Phong lẩm nhẩm, nhưng rồi ý định đó cũng chỉ như làn gió, thoáng gọn qua mái tóc cô. Cô gái xách cặp lên vai, đi bộ tới trường. Hôm nay là sinh nhật An Phong.

Tiếng chuông vào giờ sẽ reo vào lúc 6 rưỡi sáng. Thiệt tình, đó chẳng phải thời gian quá sớm hay sao? Phụ huynh, như lệ thường, luôn căn nhắc về những đổi mới oái oăm của hệ thống giáo giục nước nhà: Tại sao con cái

chúng tôi phải học sớm về muện? À, riêng vấn đề này, có lẽ nó nằm ngoài quyền của bộ giáo dục. Tầng ozone dạo gần đây ngày càng yếu, hơn thế việc lắp đặt trạm năng lượng bên ngoài vũ trụ lại có một vài trục trặc xảy ra. Trục trặc thế nào, chẳng ai biết, hoặc nếu người ta có biết thì thông tin cũng không được lọt khỏi kẽ răng. Và để đảm bảo an toàn, người ta lấy có học sinh cần đi học sớm, tránh những tia cực tím có thể làm các em nhỏ bị ung thư da. Việc đó khiến họ an lòng mà tin tưởng rằng họ đang được bảo vệ và chăm sóc một cách cẩn thận, chu đáo.

An Phong chẳng cảm thấy gì, và hơn một tỷ những đứa mới lớn như cô cũng không quan tâm tới tầng ozone đang dần yếu. Nhưng điều chúng sẽ bị ám ảnh tới khi biến thành một thứ gì đó khác con người, không phải việc tia cực tím sẽ đốt cháy da chúng... Điều đó bắt đầu từ ngày hôm nay.

An Phong bước vào lớp, lúc đó còn hơi sớm và cũng chưa có nhiều người. Chỉ có vài đứa lượn lờ qua khắp dãy bàn học, nhưng rồi phần lớn chúng nó tụ lại chỗ ngồi của cô.

- Tóc đẹp đấy - một đứa con gái xinh xắn với làn da trắng ngần, ngồi gác chân lên bàn học của Phong. Nó liếc nhìn cô, cười một nụ cười phỉnh nịnh - Hôm nay sinh nhật mày à?

Nó là Dung, một đứa mà Phong chưa bao giờ nghĩ nó có thể trở thành người tử tế. Tuy vậy, nó luôn cố tỏ ra tử tế với cô trong các cuộc đối thoại, nhưng rồi được nửa chừng câu chuyện, bản chất nó lại lộ ra, minh chứng cho những lời tốt đẹp kia chỉ đơn thuần là một khúc dạo. Hôm nay chẳng ngoại lệ. Con Dung hạ chân rồi lấy tay miết nhiệt tình lên hộp quà trông sến súa cực độ trên mặt bàn An Phong. Nó đang tìm chỗ mở.

Phong đứng chôn chân, chẳng nói gì. Cô vẫn còn cay nó, vì nó mà cô phải cắt tóc. Nhưng lúc này chẳng phải giờ nói chuyện xưa cũ, sự tò mò của cô gái bị hút vào món quà kia! Ai lại gửi cô món quà đó? Phong làm gì có bạn?

- Mày điếc à? - Một con bé khác với mái tóc đỏ kết kiểu thác nước rất cầu kỳ. Nó ngồi ngay ghế cạnh Phong, tay liên hồi giựt giựt gấu váy cô, nói giọng vô cùng đanh đá. Nó là Phương, con nặc nô thứ hai mà cô gái của chúng ta luôn muốn tránh.

- Hay đấy không phải của mày?

- Không. Không phải của tao đâu. - Phong cười lắc đầu, dù cô cũng tò mò lắm. - Bọn mày cứ mở thoải mái.

- Thiệt tình - con Dung vừa nói, vừa loay hoay xé gói bọc quà xoành xoạch, tay lân mân lôi ra một cái thiệp trắng lớn, vút ra cạnh bàn.

Phong nhún vai quay đi chỗ khác, mặc vậy, tâm trí cô cứ lờn vờn chỗ món quà kia. Thôi thì đành, kệ nó đi, tránh được rắc rối vẫn hơn.

- An Phong- con Phương trở giọng ưỡn ẹo, lôi tấm thiệp ra tập toạ đọc bằng tiếng Anh - Chúc mừng sinh nhật nhé. Bạn cậu, Tony.

Phong sững người, giờ thì cô biết món quà kia chắc chắn dành cho cô.

- Xin lỗi, giờ quà là của bọn mày rồi - bạn trai con Phương nhã nhặn nói. Lại một đĩa mặt mũi sáng sủa. Phong đã nghĩ có thể làm bạn với tên này, cho tới khi cô biết nó với con Phương là một cặp. Thật quá tệ.

An Phong không quan tâm tới những gì chúng nói. Trong lúc một thằng khác tên là Toàn bõn cợt cô thì con Dung đã mở xong cái hộp. Nó rú lên:

- Một bộ đồ chơi mày ơi! Truth or Dare...

Sự vui mừng của hội "bạn" khiến Phong không khỏi thờ dài. Từ nhỏ tới giờ, Truth or Dare là trò cô chưa bao giờ thích, vậy nếu đúng là Anthony gửi quà cho cô thì chắc chắn cậu ta không gửi cái này. Nhưng thế thì ai gửi? Sao lại gửi cho Phong?

Cô còn mãi nghĩ, bọn nó đã phá tung món quà rồi xếp từng bộ phận của trò chơi lên bàn. Thường khi bắt nạt những đứa nhát hơn, hội bốn đứa sẽ huỷ diệt hoàn toàn những gì nạn nhân có. Nhưng lần này, chúng có vẻ hứng thú với trò chơi kia.

- Tao cần 7 người để chơi trò này - thằng Toàn giật lấy tờ hướng dẫn, ngoác mồm vận động - Nào....ở đây có 4 đứa rồi, thêm 3,thêm 3...

Toàn vừa dứt lời, một thằng nào ngẩn đã lao lên, tay nó còn cầm cái giẻ lau bảng còn sũng nước....

"Truth or Dare" vốn là mấy trò vớ vẩn, Phong nghĩ thế. Nhưng chuyện quái gì đang diễn ra ở đây? Một hộp đồ chơi thật xịn và bắt mắt, đầy đủ các chi tiết nhỏ con và bắt mắt như bộ Monopoly hoàn chỉnh. Con Dung xếp ngay ngắn các bộ phận của trò chơi, nằm xuống mặt bàn, ra sức ngắm nghía. Đó là hai khung quay gắn chặt trên một tấm bảng dày tới hơn chục phân, lần lượt ghi Truth or Dare và Punish. Bên cạnh khung quay còn có một nút bấm màu đỏ, có nắp đậy trong suốt, rất đàng hoàng. Sự chi tiết của bộ đồ chơi khiến An Phong không khỏi cười thầm: có lẽ ai đó muốn chúng nó trở lại làm trẻ con.

-Tao có 6 người rồi, và cũng cần một đứa dịch luật cho tao - thằng Toàn nhìn cô với ánh mắt có chút cầu xin - Chỗ cuối của mày đấy, mày có khôn thì nhận lời.

-Thật thì tao cũng có chút tò mò - An Phong lấy tờ hướng dẫn và rồi đọc cho bảy đứa cùng nghe.

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 2: Chúa Ban Xuống Đây Một Thiên Thần

Hướng dẫn

- Viết tên vào các thẻ giấy, mỗi tên viết hai lần, một vào thẻ có in "truth", một vào thẻ có in "dare".

- Xếp các thẻ "truth", "dare" vào khung quay thứ nhất. Vặn khung quay ngược chiều kim đồng hồ để lên dây cót

- Đợi khung quay dừng lại, chốt tam giác ở đáy khung quay sẽ đẩy thẻ lên.

- Đút thẻ vừa được đẩy lên vào khe nhỏ. Ấn nút để nhận lệnh.

Lưu ý: - Tên được viết trên thẻ thể hiện lượt chơi

- Trong trường hợp phạm luật, khung quay phiếu phạt sẽ tự động quay

- Đừng để hết giờ

- Tuyệt cú mèo! - Đứa thứ sáu hào hứng reo lên. Đó là một thằng béo, một đứa nhạt nhòa tới độ, đã gần hết một học kỳ, An Phong vẫn không nhớ nổi tên nó. Thằng béo tên Tuấn. Nhưng nhạt nhòa không phải cái tội, Phong nghĩ thế, và cô cũng chỉ ước có thể nhạt nhòa như nó.

Về căn bản thì hội bốn đứa thật chẳng ưa thằng này, chỉ vì người tới lớp còn thừa thớt mà bọn trẻ ranh thì háo hức quá rồi. Vả lại, chúng nó cũng tò

mò ghê gồm về những bí mật giấu kín của đám người chúng cho rằng họ dễ bị bắt nạt.

- Vậy sao mình không bắt đầu luôn đi. - Phương vẫn ngồi ghế nhưng chân nó rung loạn lên, tay không ngớt kéo kéo gấu áo Phong

An Phong dướn mày. Cô ngạc nhiên đôi chút về sự chuyển biến của cái hội bắt nạt này. Đương nhiên nếu cô là chúng nó thì Phong cũng sẽ không liều mình cầm trịch một trò chơi mà ngay bản thân không hiểu luật cho lắm. Nhưng giờ thì Phong biết, cô hiểu rõ luật nhất dù cô đã dịch bản hướng dẫn ra tiếng Việt.

- Ủ thì bắt đầu thôi - Tim cô gái đập thành thịch. Sự tò mò như lở dần và trào ngập cơ thể cô. An Phong nhắc gói giấy thiếc bóng, xé ra, để lộ một xấp thẻ cứng với các góc uốn tù. Đó là mười bốn thẻ Truth và Dare. Cô chia đều mỗi người hai thẻ, bảo chúng nhanh chóng viết tên.

- Sẵn sàng chưa - Phong đặt tay lên khung quay chính sau khi xếp tất cả các thẻ vào mười bốn cái khe.

Bọn nó lưỡng lự nhìn nhau và rồi đưa nào cũng gật. Riêng với An Phong, cô không do dự, ấn mạnh tay rồi quay khung tròn đó theo hướng ngược chiều kim đồng hồ. Tiếng tạch tạch như lúc quay dây cót hộp âm nhạc vang lên, nhưng khi cô gái thả tay ra, chỉ có âm thanh nhỏ cót phát ra từ dưới tấm bảng gắn khung quay.

- Run thật đấy! - Phương tì vào người bạn trai nó, nhìn vòng quay không chớp mắt.

Kịch! Một tiếng động nhẹ khiến cả nhóm học sinh không khỏi nổi da gà. Vòng quay dừng lại, ngay lúc một con chốt tam giác dáng thon, vừa khít cái khe của khuôn quay khẽ trôi lên đẩy tấm thẻ. An Phong nhẹ nhón tấm thẻ cao hơn ấy và rồi đọc như khi giáo viên điểm danh.

- Nguyễn Đình Tuấn. - Tên vừa được xướng, thằng béo đã nhào đến. Nó chộp lấy tấm thẻ, thở mạnh hồi hộp và mắt nó tưởng chừng như sáng rực lên. Đó là một thẻ Truth. Không cần thúc giục, nó đã rờ tay lên ngay xung quanh tấm bảng, nhanh chóng lần được một khe nhỏ và mỏng, chỉ đủ vừa để tấm thẻ lọt qua. Nó vội dứt thẻ vào. Ánh mắt nó khi ấy, có lướt qua An Phong do thám nhưng cô chẳng biểu lộ điều gì. Không phải cô miệt thị nó hay bởi vì cô quá lạnh lùng: Phong không quen với ánh mắt toát lên sự "cần giúp đỡ".

- O, nó tự nuốt rồi này - Tuấn rút tay ngay khi phát hiện ra cơ chế tự động của bộ đồ chơi. Nó cau mày, bộ suy ngẫm, xong rút cục chẳng nghĩ gì.

Phần đế khung quay, hay giờ nói đúng hơn là bộ máy của trò chơi, mất vài giây để tấm thẻ lọt vào trong. Thẻ Truth vừa biến mất, một dãy sáu số đỏ hiện sáng ngay dưới khung quay "Punish". Nó đang chạy ngược.

-Gì thế này? - Thằng béo há hốc miệng, mặt thộn ra. Đương nhiên việc tiếp theo là nó bị ăn chữ

-Thằng đần!!! - Người yêu con Phương quát - Là cái đồng hồ chứ cái gì! Sắp hết giờ cho mày rồi kìa, ăn cái nút đỏ đi!!!

Đúng là một cái đồng hồ đang chạy ngược. Tuấn béo nghe thế, dùm người lại, quờ tay với cái nút, ăn vội. Nút vừa ăn xuống, đồng hồ cũng dừng ngay lại.

- Anh rành cái trò này nhỉ? - Phương vòng tay qua cổ người yêu, vỗ vỗ má. Nếu người ta gọi Phương là chị đại của trường thì chắc đây đúng là một cử chỉ hiếm thấy của con nhỏ.

- Chuyện! - Thằng cha đó cười đắc ý, vừa kéo tay Phương xuống như một hành động vô thức. - Người thông minh phải khác chứ...

Dung nhìn lướt mắt qua cặp bạn nó, không kiềm được cái bĩu môi.

An Phong không nói gì và vờ như chẳng để tâm những điều cô mới thấy. Song, dù chỉ trong cái thoáng tích tắc mới qua đi, cô hẳn chắc chắn rằng cái hội đó có vấn đề bên trong.

Xoẹt... Một tấm thẻ ánh vàng bật ra từ cái khe, bắn rơi cả xuống đất. Thăng béo lúi húi cúi xuống nhặt, xong rồi đọc lí nhí đến khó chịu.

- Đưa bà mày đây... - Thăng Toàn giựt phắt, chưa cần nghĩ nhiều vọng ông cả lên - "Nếu bây giờ..." Mẹ nó chứ! Toàn tiếng Anh, tao không đọc được...

Chẳng cần nói thêm, An Phong lấy tấm thẻ rồi đọc. Cô không cố gắng nói to, chỉ vừa đủ bầy đứa cùng nghe:

"Bạn đang định bán một thứ bạn sở hữu, thứ gì bạn nghĩ bạn muốn bán nhất, sẽ bán được nhiều tiền nhất"

Đồng hồ lại đếm ngược, nhưng là từ con số 3:00. Thăng béo có ba phút để trả lời câu này. Nó liếc nhìn cái đồng hồ, tim thành thịch đập. Điên thật, sao nó lại nhảy vào chơi trò này cơ chứ? Điều nó muốn là được chơi với hội bốn đứa, nhưng đâu phải kiểu chơi thế này. Hay là nó bỏ, không chơi nữa...Không, thế lại càng không ổn, nhất là khi trò chơi mới chỉ bắt đầu. Giờ nó đòi hủy có khác nào nói với tụi kia rằng: "tao là một thằng hèn". Không khéo bọn nó còn đánh cho nhừ thịt ấy chứ. Tuấn sợ chúng nó cũng phải thôi. Bọn nó đều quen thân người giang hồ cả. Tuấn đã chứng kiến một thằng béo khác bị đánh tới thâm tím mặt mày chỉ vì không vâng lời Toàn, nên nó sợ lắm. Trứng thì sao mà chọi được với đá.

- Tuấn... nhanh lên - An Phong sốt ruột, cô cảm thấy chút thương hại cho sai lầm của thằng béo. Nhưng sự quan tâm của cô đối với nó chẳng giúp nó được điều gì vào lúc này.

- Chắc chỉ bán nổi mỡ - Thằng tay cầm giẻ lau bảng ban này lên tiếng, vừa cười, vừa gõ tay lên mặt số đồng hồ chỉ còn hơn một phút.

- Tôi bán thuốc...cấm... - Tuấn run cầm cập, mồ hôi đầm đìa quanh trán.

Người yêu con Phương, nghe mà bật cười thành tiếng. Nó đang định nói thì thằng Toàn đã ngắt lời.

- Ý mày là "cần" ý hả? - Thằng Toàn chỉ thẳng mặt Tuấn - Mày điên vừa thôi. Nếu mày định bán thì chắc tao phải biết trước mày rồi.

- Còn 30 giây... - An Phong nhìn Tuấn không chớp mắt. - Tớ nghĩ là cậu nên nói thật.

Nó như cứng cả hàm, nhưng may là âm thanh chưa bị cổ họng nó nuốt hết vào trong:

- Tôi gắn camera trong phòng thay đồ nữ... và nếu in thành đĩa bán cho hội trai trong trường, với cả mấy cánh phóng viên và bọn báo mạng...

Reng! Cái hộp kêu lên một tiếng, đồng hồ dừng ngay ở 5 giây cuối cùng. Nguyễn Đình Tuấn - thằng béo đó nói thật.

Hai đứa Phương, Dung sững người. Mặt chúng xanh hắc ra trước khi kịp đỏ bừng lên. Ba thằng con trai thì tròn mắt, trong giây lát, chưa nghĩ mình có thể nói ra điều gì. Thằng Tuấn thì gục hắc xuống, không dám ngẩng mặt lên nhìn ai. Riêng An Phong chỉ chăm chăm nhìn vào bộ Truth or Dare thay vì cái điều sững sốt kia. Cô cũng hơi hoảng. Nếu bộ đồ chơi đó phát hiện được nói dối, liệu có bao giờ nó ép cô vào tình thế giống của thằng béo kia? Cô không quan tâm video gái khóa thân (có thể có cả cô trong đó) có quá quan trọng với Tuấn, nhưng Phong biết, nhưng gì cô đang giấu không thể tiết lộ cho ai, ngoại trừ người đã biết nó từ trước - cậu bạn thân Anthony của cô.

- Có nghĩa là mấy lúc tôi trần như nhộng... cậu cũng quay được hết à? - Con Phương cố tỏ vẻ bình tĩnh, cười trong cau có. Thật thì nó chỉ muốn cầm dao xia thẳng béo một phát nhưng đầu óc vẫn còn biết kiểm soát mà trở nên lịch sự.

Tuấn béo khoát tay loạn cả lên, miệng lắp bắp. Nó thấy xấu hổ cực kỳ và lại còn sợ nữa.

- Không...không. Tôi gán nó ở góc phòng. Với cả, video quay được mới chỉ kịp lưu. Tôi xin lỗi...xin lỗi...

Tuấn cúi đầu liên tiếp, mặc thế, thái độ hai đứa con gái chỉ như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Người yêu con Phương chẳng những bực, lại còn định dò hỏi xem thằng béo giá cả thế nào.

- Đàn ông thì phải đàn hoàng. - Toàn nhú mày, gia giảng như một thằng đàn anh. - Cái video của mày phải hủy đi. Chẳng hay ho gì cái trò đấy cả. Mẹ mày chứ, không có gái theo làm trò đó mà thấy tởm.

An Phong bất giác giật mình trước lời nói thốt ra từ khuôn mồm của một kẻ cô cho là khốn nạn. Sao hấn lại tử tế đến thế? Toàn bít chặt vai tên Tuấn béo đến như hấn lên lớp da nính mỡ một vệt đỏ. Hấn rần đe thật sự. Điều này không khỏi làm Phong thắc mắc: Tại sao một thằng thích bắt nạt, hay bị kích động lại bình tĩnh nói những lời mang tính giáo dục vậy? Chẳng phải nhìn bọn gái xinh lại thích quá đi chứ....

Chưa kịp tới lượt tiếp theo, chuông vào lớp đã đổ liên hồi. Bọn học cùng lớp tràn bủa vây các dãy bàn học và xục xịch ngồi vào chỗ. Con Dung thấy thế, đặt vội bộ Truth or Dare vào hộp, phối hợp với thằng Toàn thật ăn ý.

- Không để đứa nào khác biết trò này, được chứ? - Toàn nói, giọng nhỏ hấn lại.

Cả bảy đứa nhìn nhau trong giây lát. Chẳng ai nói gì và mọi chuyện tiếp theo trong buổi học hôm đó, diễn ra thật bình thường. Chẳng ai hay, đồng hồ đã nhảy sang 24:00:00 khi lượt trả lời của Tuấn kết thúc. Lượt quay mới sẽ tiếp tục trong khoảng thời gian này. Đừng để hết giờ.

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter2: Chúa Ban Xuống Đây Một Thiên Thần (2)

- Hình như nó vẫn đang chạy. - Con Phương chỉ vào mặt đồng hồ không ngừng nháy số và dí vào mặt An Phong.

- Tao phải đi học thêm. Mai đến trường sớm chắc vẫn kịp. - Phong khoát tay, vừa xách cặp, vừa rảo bước, toan ra khỏi cửa.

- Ở...Ai đã cho mày đi nào? - Con Dung kéo ngược tay Phong lại - Bình thường có thấy mày đi học thêm bao giờ đâu?

- Tao.....

- Thôi đi Dung - Thăng Toàn can, tay nó vẫn túm chặt lấy Tuấn béo - Tao cũng không ở lại được, phải ở cùng thằng béo này mà xóa cái video.

- Vui thật - Con Dung chẳng ngẩng mặt, nghiêm nhiên đặt Truth or Dare vào túi giày của nó, nhanh chóng lướt qua mặt An Phong - Hẹn mày ngày mai.

An Phong đã nói dối. Tuy lực học cô không quá tốt, song An Phong chưa bao giờ đi học thêm. Cô phải về nhà thật sớm để những thắc mắc về trò chơi kia không quay mòng mòng trong đầu cô nữa. Cô cần phải nói chuyện với Anthony về món quà nặc danh cậu dù cho cô biết chắc không phải cậu gửi đi chẳng nữa. Trực giác của Phong rất nhạy bén, song lý trí cô gái vẫn thường bị phân vân.

Phong bật Skype. Lúc đó là 6 giờ tối. Từ đây tới nơi Anthony đang sống cách nhau 12 múi giờ. Chắc hẳn giờ này cậu ta , cũng giống như Phong

sáng nay, đang chuẩn bị đi học. Nghĩ vậy, cô gái không khỏi bồn chồn, có phải cơ hội nói chuyện này thật mong manh...

- Chúc mừng sinh nhật Phong - Cậu bạn ngoại quốc chủ động gọi tới trước ngay khi cô vừa online.

- Cám ơn cậu! - Phong đáp bằng tiếng Anh, không nhin cười nổi trước khẩu âm của cậu bạn phương xa.

Anthony là người Mỹ, tóc đen, mắt xanh. Cái hồi Phong chưa về Việt Nam, cậu là người bạn đồng tuổi duy nhất gắn bó với cô qua các chuyến du hí cùng gia đình. Ngót cũng đã hơn 5 năm, Phong chưa gặp lại cậu bạn thân, và nếu có liên lạc, cũng chỉ qua thư từ, bưu kiện hay skype.

- Năm nay có gửi quà cho tớ không vậy? - An Phong hỏi dò. Cô không muốn xấn xổ quá, sợ làm phật lòng cậu bạn; mà đây cũng không phải tính cách An Phong.

- Hô hô...Có chứ sao không! Cậu nghĩ gì vậy? - Tony cười - Hôm qua tớ mới ký chuyển phát được, chắc sẽ phải tới muộn một chút. Ừm... nó sẽ làm cậu bất ngờ đấy.

- Cậu chu đáo quá! - Phong cười gượng - Nhưng hôm nay tớ cũng nhận được món quà từ cậu

- Cái gì?

- Ừ... Một món quà được gửi tới trường và đặt trên bàn học trước khi tớ có mặt ở đó. Nó ghi rằng cậu gửi cho tớ.

- Phong... - Tony nhú mày, cười, nhưng vẻ mặt đầy quan ngại - Cậu biết là tớ sẽ không làm mấy chuyện phô trương thế mà.

- Đương nhiên không phải câu rồi - Cô gái vén tóc qua vành tai - Nhưng dù đó là ai, hẳn biết về cậu và tớ. Tớ cảm thấy bất an.

- Tóc đẹp đấy. Tớ nghĩ mình nên tư vấn cho cậu trước lúc cậu xẻo nó.- Anthony nói lảng sang chuyện khác khi nhận thấy vẻ lo lắng của bạn. Cậu biết rằng cả hai đang giữ những bí mật lớn và cậu thì không muốn Phong bị quá áp lực với những sự lo lắng không đáng của cô. Nhưng Phong vẫn chẳng màng lời nói cậu.

- Đó là một bộ chơi Truth or Dare. Hai khung quay, một hộp thẻ, một nút bấm...

- Và một khe nhỏ đúng không? - Tony hơi sững người - Đừng nói là cậu đã bắt đầu chơi trò đó đấy nhé...

- Tớ đã không định chơi... - An Phong ôm đầu chép miệng - Nhưng mấy con khốn đó kéo tớ vào. Khi thật....mà sao cậu biết về trò đó?

Anthony thở dài. Tiếng thở đó dường như An Phong cũng nghe được. Cậu ta vuốt mặt, vẻ mệt mỏi.

- Vì tớ cũng đang chơi nó rồi. Nó thật sự rất tệ, Phong ạ...rất tệ.

Câu nói đó khiến Phong lạnh sống lưng. Giờ thì cô biết chắc cô đang trong tầm ngắm rồi. Nhưng hẳn là ai? Hẳn muốn gì ở cô, ở Anthony? Hay hẳn muốn biết về cha cô, cái điều mà cô luôn giấu kín.

- Nghe này...- Tony dịch sát vào màn hình, nói nhỏ hơn, cách mà người ta nói với nhau khi gặp nguy hiểm. - Cậu phải chơi trò đó thật tử tế. Mọi thứ diễn ra không phải một trò chơi đâu...và nếu nó yêu cầu cậu phải nói thật, hãy cứ nói. Cậu không cần phải trốn nữa.

Phong nghe thế bỗng thấy long nhẹ băng, song, bất an không khỏi bủa vây cô:

- Tức là giờ chúng ta cứ để kệ vậy cho chúng sẵn sàng sống mình à?

- Cũng không hẳn - Anthony dướn mày - Nếu cậu tự biến mình thành kẻ đi sẵn.

Phong nhìn đồng hồ, cũng thấy tầm giờ này, nếu nói chuyện thêm, Tony sẽ muộn học. Cô đành tạm biệt trước, xuống nhà rồi gọi mẹ ăn cơm.

Mẹ An Phong vẫn còn trẻ, và đẹp lắm. Bà như cái khuôn đúc ra cô con gái, chỉ khác mỗi tính cách mà thôi. Ngày xưa, người ta nói bà như đóa hoa hồng, vừa đẹp, lại có gai. Chắc thế mà con trai quanh vùng chẳng ai hợp mắt bà. Thế rồi năm hai đại học, bà được học bổng toàn phần bên Mỹ, xong bật vô âm tín. Chỉ mới 5 năm trở lại, cùng con gái, bà mới về Việt Nam, với cái vẻ lúc nào cũng hờn hờ, nhớ nhớ quên quên.

- Ăn đi cho nóng... Trời ơi, con làm gì mà lâu... - Bà xuýt xoa, gấp đũa vào bát cô con gái yêu - À mà lấy mẹ cái đĩa còn để phần cho ba.

- Ba vẫn đi công tác, tối nay không về đâu ạ. Mai mới về.

- Vậy à - Mẹ cô cười, mắt nhìn đâu đó xa xăm - Ba con thích ăn đồ Việt lắm đó.

- Vâng, con biết - An Phong nói với mẹ như dỗ trẻ con - Thế ba mới lấy mẹ.

- Thế ba con đâu, tối nay mãi chẳng thấy về? Trời ạ, con chỉ có đôi mắt là giống cha, đừng nhìn mẹ nữa...

Chuyến công tác của người đàn ông đó chưa bao giờ kết thúc, nhưng người phụ nữ chẳng hề hay. Có lẽ chỉ An Phong mới biết cha cô đang ở đâu.

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 2: Chúa Ban Xuống Đây Một Thiên Thần (3)

Sáng hôm sau vừa tới lớp, sáu đứa đã đợi sẵn . Mới trông thấy An Phong, con Dung đã lồng lên chửi:

- Mà mày làm cái đéo gì mà lâu thế hả con kia. Còn hai phút kia.

- Sao mày không quay trước, có phải chỉ mỗi tao mới quay được cái khung đó đâu?

- Mẹ mày chứ, quay nhanh đi - Nó tóm lấy ngực áo Phong giựt lại - Mày nghĩ tao bị thiếu năng à. Làm được thì đã chẳng cần tới mày né. Cần có đủ người mới được quay.

Phong hít sâu vào, đè cục tức xuống tận trong, cố mà không bùng phát. Bao lâu nay cô nhịn bọn nó rồi, không sao, không sao, cái túi chứa của cô còn lớn lắm. Cô đưa nhanh tay, vặn cái trục ngược chiều kim đồng hồ, tiếng nhả cốt lại vang lên tạch tạch.

- Đào Thiện Vũ - An Phong đưa tấm thẻ cho người yêu con Phương. Nó là một thẻ Dare. Không chút chần chừ, Vũ nhét thẻ vào khe nhỏ, xác nhận bấm cái nút nhanh hơn cả đồng hồ điện tử kia. Đôi mắt nó mở to, trào cả niềm phấn khích qua bờ mi. Trong tích tắc, từ khe hở bật ra tấm thẻ thứ hai.

"Kiss your girlfriend's best friend"

Wũ không tới nổi quá ngu mà không dịch nổi dòng đó, và yêu cầu này khiến nó có chút mừng thầm.

- Này này, cái gì đấy- Con Phương ngó tới tấm thẻ. Chợt biết người yêu mình phải hôn đưa bạn thân, nó không khỏi cười nhăn nhó - Chó má thật!

Vũ làm mặt cún, nhìn Phương đầy tội lỗi, xong, thấy đồng hồ chạy cũng chỉ còn chục giây bèn kéo vội tay Dung lại, ôm chầm lấy mà hôn. Dù đã xác định trước rằng sẽ có điều chướng mắt, song Phương cũng không khỏi sửng người. Nó giả bộ như liếc sang hướng khác, nhưng má đỏ bừng lên. Thăng Tuấn béo vẫn châu mắt nhìn, như thể hiếm khi được ngắm cảnh tượng giống vậy trong khuôn viên trường. Cậu bạn trực nhật hôm trước thì như rút cả hàm, nhưng cũng biết ý trả vờ lúi húi nhặt đồ khi hai nhân vật chính xong việc.

Nhưng An Phong chỉ chú ý tới thăng Toàn. Thăng đó thậm chí còn vẻ bực khi thấy chúng bạn nó hôn nhau.

Tiếng chuông vang lên, thông báo nhiệm vụ hoàn thành vừa đúng hạn. Ai cũng nghĩ, người tính tình hay hờn dỗi như Phương cũng khùng lên vì ghen, thế mà nó lại kiểm chế giỏi tới bất ngờ:

- Vậy mà đúng là bạn thân tao - Phương cố nặn ra nụ cười - Không Vũ lại bị phạt thì tội.

Con Dung hơi bất ngờ trước lời đó, xong cũng biết giới hạn của bạn mình mà giữ miệng.

Phong lại chạm vào khung quay đó. Tạch....tạch...tạch.... Cô rút thẻ. Một thẻ Truth ghi: An Phong.

Hàm cô gái cứng lại, răng tự động nghiền kít vào với nhau. Sao lại vào lúc này cơ chứ?

- Có điều gì giấu bọn tao à, Phong - thăng Toàn cười đầy thủ đoạn, vẻ như cũng tò mò vì trước nay Phong không nói nhiều.

- Không. - Cô đáp - Chỉ là hơi đột ngột.

Thẻ được đút vào khe hở, bộ máy như nuốt nổi sợ cô gái vào bên trong. Giây lát đó, quả tim được bọc kỹ của Phong như muốn toác ra vì nhịp đập. Sợ thật đấy, sợ hơn cả săn thú trong rừng. Cô với tay nhấn nút đỏ rồi đóng cộp cái nắp trong suốt xuống.

Xoẹt! Đó là một thẻ màu ánh bạc, khác với hai cái trước đó. Phong nín thở, đưa tay rút nó lên.

" Thẻ chuyên đổi"

Cô không khỏi bàng hoàng khi đọc nó : "Người có thẻ này sẽ làm một lượt Dare thay thế cho một trong các người chơi tiếp theo. Nếu các lượt Dare đã hết mà người chơi chưa hoàn thành yêu cầu, tức khắc bị phạt"

Bảy đứa quay ra nhìn nhau. Thăng Vũ có vẻ hơi ức vì Truth của Phong trông đơn giản quá. Song định lên tiếng kêu than bỗng sực nhớ ra, trong tất cả, có mỗi nó đã thực hiện Dare, mà Dare của nó còn không khó. Mà giờ nhìn xem, cái đồng hồ thậm chí còn chẳng nhảy số, tức là Phong còn không có cơ hội chọn người để thực hiện Dare. Nghĩ tới đó, thăng Vũ bất giác cười mỉm. Xem ra cái thẻ đó cũng chẳng giúp Phong có lợi, nó chỉ giúp bọn còn lại hi vọng chút xíu, nhưng chắc gì cô đã giúp tụi nó. Nếu xét trò chơi, riêng phần Dare thôi, thăng Vũ đang ở thế thắng rồi.

Trong lúc bọn nó mãi nghĩ về những lượt Dare tiếp theo, An Phong thờ phào nhẹ nhõm. Cô như trút đi được một tấn nặng của lo lắng, mồ hôi đổ đầm đìa sau lưng. Nhưng tính thấy, nếu thẻ Truth hỏi về bí mật mà cô vẫn giấu, liệu có đáng phải che đi sự thật khi đó là vấn đề mà sáu đứa kia không hề quan tâm? Rồi cô bất giác giật mình thảng thốt: Hay chính hẳn đã biết rằng sự thật kia không hề gây chú ý với bọn trẻ ranh, mới vứt cho cô tấm thẻ đầy ẩn ý như vậy?

- Quay tiếp đi, quay tiếp đi - Phương háo hức tới không ngồi yên được. Có lẽ sức hút của trò chơi như một cách đẩy nhanh đi hình ảnh không hay nó vừa trông ban nãy.

Cái khung lại quay loạn lên như văng khỏi quỹ đạo. Lần này, khi chốt tam giác đẩy thẻ lên, cậu bạn trực nhật đưa tay lấy thẻ. Dare - Phạm Hà Phương.

Cả bọn cùng ò lên. Dung nhìn thấy thế, vỗ vai bạn thân, tính an ủi nhưng bị con nhỏ khẽ hẩy ra.

- Chắc cũng chẳng khó lắm đâu- Phương cười, liếc xéo qua mắt người yêu một cái, để thẻ hút vào khe. Hóa ra nó không phải không biết giặt.

Vũ hơi tránh đi ánh nhìn sắc lém ấy, ấn nút đỏ, khua tay với thẻ đưa cho Phương ngay khi nó bật ra. Phương không nhận, hất mặt sang phía An Phong.

" Ở trước đài phun nước quảng trường thành phố, khóa thân"

- Gì vậy? - Con Phương tròn mắt, mếu máo. Nó thật cũng chẳng biết nên cười hay nên khóc . - Thế này hơi bị quá đáng rồi đấy!

Mặc cho con bé cáu nhặng lên vì sừng sốt, đồng hồ bắt đầu tính giờ. Thời gian cho cái Dare này là 30 phút.

- Tính từ đây tới trung tâm thành phố nếu đi xe cũng phải mất hơn 15 phút, mà chuông vào giờ rồi - Cậu bạn trực nhật nhìn Phương đầy quan ngại - Hay là chịu phạt.

Phương rũ mái tóc đỏ của nó, khoanh tay nghĩ ngợi. Tuy là đùa hay đi bắt nạt, xong gia đình nó cũng nghiêm khắc cực kỳ. Trước giờ, nó chưa cúp học lần nào, hơn nữa mặt nó đâu phải tấn bê tông mà dám đứng phơi trước mặt người thiên hạ. Ôi nhưng hình phạt nhờ lại khung khiếp thì sao? Nó đã

nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của thằng Tuấn béo kia, nó biết bộ đồ chơi không phải trò đùa. Hay là An Phong đang bẫy nó, hay đây là cách mà Phong đáp lại những lần nó quá quắt với cô.

- Là mày đang điều khiển cái trò này đúng không? - Con Phương túm lấy cổ áo Phong, giật mạnh - Món quà là của mày còn gì, mày làm gì có bạn để nó tặng quà mày ngày sinh nhật kia chứ!

An Phong im lặng, nhìn thẳng vào mắt Phương, không chớp. Cô nhúu mày, cái nhúu mày khó chịu ra mặt mà trước nay Phương chưa từng thấy. Như có điện giật, nó vội buông cô ra, ngạc nhiên không nói thành lời.

Phong xốc lại cổ áo, hướng mắt mình về những nét đỏ đang nhảy múa trên bảng đồng hồ. Có lẽ trong khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, Phương đã cảm nhận được thứ bản chất mà cô gái kia giấu tận sâu. An Phong đâu phải một con gián chui lủi mà nó thích giẫm lên lúc nào thì giẫm, có lẽ mắt nó hơi mờ rồi.

- Đưa đây... - An Phong rút lấy tấm thẻ từ tay đứa con gái đang chết sững
- Tao sẽ làm thay mày.

Bọn nó nhìn Phong, không tin nổi tai mình vừa nghe gì nữa. Có thật không khi cô quyết định nhanh vậy. Có lẽ cô bị điên mất rồi.

- HA HA HA - Thằng Toàn rú lên cười, gõ đốt ngón tay vào những con số không ngừng đếm ngược - Hai mươi phút nữa mày chạy không kịp đâu.

- Mày có xe mà Toàn, nghỉ học có phải vấn đề của mày đâu. - Con Phương nói về khẩn thiết, mắt nó không dám nhìn An Phong. Nó biết Phong vừa cứu nó, và nếu cô không thực hiện được thì tức khắc nó bị phạt.

Thằng Toàn nghe Phương năn nỉ thì cũng lờ mờ hiểu. Nó muốn thử xem một người bị phạt như thế nào lắm, nhưng chắc nó cũng không dám thử điều đó lên bạn mình.

- Thôi được. - Toàn rút chìa khóa ra , lập tức đi tới ngay phía cửa - Xem thoát y miễn phí cũng hay. Chẳng có luật cấm ghi hình nào, đúng không.!

Hội ở lại vỗ tay ầm ĩ. An Phong chẳng đợi âm thanh kia biến mất, khoác áo rào bước ra cùng Toàn.

- Tao cứ nghĩ mày lo cho danh phẩm của những cô gái trong phòng thay đồ cơ đấy - An Phong thì thầm thật nhỏ vào tai Toàn khi cả hai đã lên xe máy và đi được một đoạn.

- Một thằng tử tế nên vậy. Còn nếu mày định hỏi sao tao "nữ" muốn chụp mày lại trong cái bộ dạng trần trụi như thế thì đơn giản vì tao muốn mày nổi tiếng thôi ! - Toàn đáp, giọng mỉa mai.

- Hay là mày đang lo cho danh phẩm của chính mày hả người tử tế... - Phong không màng tới câu trả lời trước của Toàn.

Toàn không đáp, chiếc xe bỗng lạng đi. Không phải nó cố tránh thứ gì mà bởi lời An Phong nói bất giác khiến nó lạnh sống lưng. An Phong đã biết gì sao? Không, chẳng có ai biết cả, chẳng có ai biết cả. Nó tự an ủi mình và vờ như tiếng gió đã át đi câu nói của Phong.

Về phần Phong, đúng là cô chẳng biết gì hết. Cô chỉ bóng gió vậy thôi, trúng đâu thì trúng. Hẳn là Toàn sẽ quay lại hết cảnh cô lột bỏ áo quần, thế nên cô cũng chỉ biết nói mấy lời thâm thám để gãi cái miệng mà cô ngứa từ lâu lắm rồi. Nhưng khi Toàn không trả lời cô thì Phong hiểu là bản năng cô đã đúng. Hẳn giấu chuyện gì đó, Phong biết, nhưng cô không tò mò. Dù gì thì trong các thẻ Truth cũng đã có một tấm ghi Nguyễn Hữu Toàn.

Xe đỗ xuống. Tính đồng hồ chỉ còn chưa đầy năm phút nữa. An Phong chạy tới đài phun nước, trút hết quần áo thật nhanh như cách cô vẫn làm khi ở nhà. Phong bước lên bậc đá, nhắm mắt, hít một hơi sâu. Cô không nhìn về phía Toàn hay chiếc điện thoại nó đang cầm trên tay. Cô hướng tầm mắt mình lên cao, lướt qua nhưng tòa nhà ở xa tít.

Phong biết hẳn đang nhìn cô. Và mặc dù cô không thể trông xa tới vậy, Phong đã thấy hẳn. Cô đứng yên ở đó, trần trụi trước gió lạnh đầu mùa.

Chuông nhà thờ ở gần đó bỗng reo vang. Nước từ đài phun như nghe hiệu mà tuôn ra xối xả. Nước tóe lên cao, thành từng dải vòng cung đẹp tuyệt diệu. Có phải liệu tính nào khiến An Phong đứng chia cột chất lỏng tinh khiết kia đối xứng một cách hoàn hảo, hay giây phút đó sinh ra để tạo cho cô đôi cánh như pha lê trong suốt.

- Con có thấy người đó không? - Mục sư nói với hẳn khi âm vang của tiếng chuông còn đọng lại trong không khí. - Chúa đã ban xuống đây một thiên thần.

Hắn ậm ừ trong miệng: "Có lẽ..."

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 3: Những Lời Nói Dối

"Người ta không lúc nào thành thực hơn khi nhận mình là kẻ dối trá."

(Mark Twain)

An Phong nằm thẳng trên giường, người mỗi nhừ sau cả ngày phải ngồi trong trại tạm giữ. Mẹ cô mới xin cô về, mặt tức phùng phùng, chẳng nói với cô một lời.

- Con cái mất dạy... - Phong tự lẩm nhẩm, đoán xem người phụ nữ định mắng cô thế nào. Nhưng cô cũng không mong nghe được những lời đó bởi lần tiếp nhìn lại mặt mẹ, chắc mẹ cô lại quên hết những chuyện xảy ra hôm nay rồi.

Điện thoại cô bỗng sang và đổ chuông. Lần này Anthony gọi Facetime. Cô đã định gạt nút tắt để ngủ một giấc, xong thấy tầm giờ này là sang sớm bên kia, cậu bạn gọi hẳn là có việc gì quan trọng.

- Chào cậu. - Phong uể oải nói. Không biết vì mệt hay cô đã bắt đầu ngán cái trò Truth or Dare vô bổ.

- Trò chơi thế nào ?

- Tuyệt vời! - Cô cười mĩa mai - Nó làm cái mặt tớ dày hơn một cái thớt.

Rồi cứ xem, thế nào vài hôm nữa cũng lên trang nhất mấy tờ báo mạng.

Anthony cười, không biết vì vẻ mặt nản đời của cô lúc ấy hay những câu từ Phong vừa thối ra.

- Tớ thấy hình cậu rồi. Đài phun nước Quảng trường thành phố.

- Hả? - Phong tròn mắt, mặt xanh ra trước khi đỏ lựng lên. Cô thấy người nóng ran, có phải sốt do sáng nay cảm lạnh không? Đã bao người đứng nhìn cô chỉ trỏ, vậy mà tới giờ cô mới thấy ngượng. Đến lạ.

- Chỗ tớ có bài báo đăng tin giới trẻ hiện nay đang trở nên điên rồ và hình cậu được cắt ra làm minh họa. Thấy chú thích ghi dưới là cậu muốn bạn trai ghi lại hình ảnh của mình à. - Tony vừa nói, vừa cười, chỉ tay tờ báo giấy hằn hoi, dí sát vào camera.

- Ô... đương nhiên - Phong lấy lại bình tĩnh - Đúng là lí do tớ nói khi bọn họ gô cổ tớ lại vì cái tôi làm mất trật tự trị an. Điên thật, đáng lẽ trả vờ bị thiếu năng thì đã không bị lên báo.

- Nhưng mà đùa chứ, cậu chưa phải điên nhất đâu.- Tony chỉ vào hình ảnh với những mục khác ở bên dưới - Cậu xem đi, có những đứa tự tử bằng những cách khủng khiếp đây này, lại còn tự chặt tay xong gọi cứu thương nổi lại nữa chứ.

An Phong đọc thấy thế mà phát rợn. Cô biết là xã hội này đầy kẻ biến thái, xong những gì cô thấy trên tờ báo của Tony làm cô bàng hoàng hết mắt. Cô bị ép buộc mới phải vậy. Hay là những kẻ đó cũng bị ép buộc như cô? Hay cô và Tony không phải những đứa duy nhất bị kéo vào trò chơi này.

- Truth or Dare của cậu thế nào rồi? - Cô lo lắng hỏi

- Bảy trừ ba còn bốn... - Tony chẳng lộ chút cảm xúc nào - Chúng nó cứ nhận liên tiếp phiếu phạt, và không vượt qua nổi yêu cầu đó. Tớ cũng không chắc là tớ sẽ sống hết được đến cuối nữa. Tớ còn một lượt dare thôi.

An Phong im lặng. Tim cô đập nhanh lên một chút. Cô đã không còn lạ với cảnh giết một con vật yếu đuối, nhưng cô chưa bao giờ thấy người chết

cả. Liệu không cứu họ có phải là giết họ không? Tại sao kẻ tạo trò chơi lại lấy mạng sống con người làm trò tiêu khiển kia chứ? Hay hẳn cũng giống thợ săn, lột lấy bộ da những con thú hẳn đã giết để làm đồ trang trí. À, nếu nói vậy, hẳn có khác gì An Phong hay cha của cô. Nghĩ tới đó, Phong bất giác cười thầm. Chắc cô không cần phải sợ hẳn, cô và hẳn bản chất chẳng khác nhau.

Phong tới trường, nhưng lần này, bọn học sinh đón cô như đón một kẻ bị khinh rẻ. Trước giờ người ta không chú ý tới cô, nhưng giờ thì nhìn cô nhiều quá mức. Ảnh Phong được in ra thành xấp, rải tung tóe từ cổng trường tới hành lang, nên chẳng ai là không nhìn thấy.

- Cho em xin chữ kí đi chị ! - Vài thằng choai choai mới vào 10 nói hua hua tấm ảnh trước mặt Phong.

- Làm ơn tránh đường cho ngôi sao nào... - Dung tóm lấy tay Phong mà kéo qua biển người . Phong bị điệu vào lớp để tiếp tục trò chơi.

Phong không liếc tấm ảnh của mình tới một lần. Vốn cái trường này, chỉ là nơi tạm bợ, là nơi cho cô tổng kết ba năm cuối của hệ phổ thông. Cuộc đời cô chỉ bắt đầu khi cô không phải ẩn mình trong vỏ ốc sên và trả vờ bị giẫm đạp bởi những kẻ ưa đê đầu kẻ khác. Nhưng tính toán của cô gái đã nhầm. Cuộc đời cô đang bắt đầu rồi.

- Vui chứ Phong? - Toàn nhìn cô, ánh mắt như cắt vào thịt. Hay nó cố làm để cảnh cáo mấy câu hỏi vu vơ hôm trước. Nhưng mà Phong sợ gì chứ, cô phơi mình ra cho thiên hạ nhìn tận mắt, huống hồ đây chỉ là mấy cái ảnh.

- Mà lại làm gì à Toàn ? - Phương lo lắng hỏi. Về lo lắng đó như sợ Toàn làm điều gì ngu dại động tới An Phong mà trong tích tắc hôm qua nó vừa nhìn thấy. Bản thân con nhỏ cũng thấy xấu hổ một phần: đáng lẽ chính nó phải đứng ở quảng trường thành phố với cơ thể lột sạch quần áo. Nó

muốn nói gì cảm ơn Phong lắm, xong nghĩ dạo trước quá quắt với Phong, nạt nộ cô cái này cái nọ thì không dám hé răng nửa lời.

Phong mặc kệ những đứa còn lại nói gì hay nghĩ gì, nhấn mạnh cái khung và xoay nó trước khi đồng hồ điểm hết giờ.

- Vũ Đặng Hạ Dung. Truth. - An Phong chẳng lòng vòng, đưa ngay thẻ cho con bé xinh đẹp đó. Nó đút thẻ vào khe, chần chừ một lúc trước khi ấn nút. Có lẽ nó đang tiên liệu xem câu hỏi có xoáy đúng vào điều nó đang giấu.

"Ai là cha đứa bé?"

- Đứa bé nào? - Mắt con Dung trợn lên. Có lẽ nó không biết thật.- Cái này ý là sao hả mà?

Cả đám chết sững nhìn Dung. Phương ngồi sát lại Vũ, liếc cô bạn thân sững sờ chẳng biết nói sao.

- Hay cậu ngủ với thằng nào rồi có thai mà không biết? - Cậu bạn trực nhật thản nhiên nói, miệng hơi cười như nghĩ đây là trò đùa thật.

- Này ... đừng có nhìn tôi như thế... - Con Dung vừa cáu mà vừa sợ, nhưng rõ ràng câu cậu kia vừa phát ngôn có khiến nó lạnh gáy. Nó cũng là con nhà nghiêm khắc, bố mẹ không cho tiền tiêu nhiều. Quần áo nào nó mặc cũng là đồ đắt tiền, nếu có ai hỏi, toàn bảo bạn này bạn kia tặng. Người ta biết đâu nó tự kiếm bằng cái vốn không đồng của nó chứ. Nhưng nó đâu ngu mà không biết cách bảo vệ mình. Nó luôn tuân theo các chuẩn mực phòng tránh thì sao dính bầu được chứ.

- Còn hơn một phút thôi ... - Tuấn béo chỉ đồng hồ.

- Trời ơi!!! Làm gì có đứa bé nào!!! - Con Dung dồ lên - Hoàng, Hiếu, Vũ, Bảo, Toàn....trời ơi!!!! TAO KHÔNG BIẾT!!!

Nước mắt Dung chảy giàn giụa. Nó không biết thật. Làm gì có đứa bé nào cơ chứ, làm gì có.... Nó tự huyễn hoặc bản thân rằng cái danh sách nó từng phục vụ toàn những thằng vô sinh cả, nhưng kể thế, đầu nó cứ hỗn loạn hết lên. Reng... tiếng chuông xác nhận sự thật vang lên. Khủng khiếp

- Mà nói Toàn nào đấy mà...- Thằng Toàn nhăn nhúm khuôn mặt lại. Cái lờm của thằng chó đểu này càng làm con Dung khóc dữ hơn.

- KHÔNG PHẢI MÀY, KHÔNG PHẢI MÀY ĐƯỢC CHƯA. - Nó gào lên

- Thế anh thì sao... - Phương quay sang người yêu hỏi vu vơ. Xong cái gì đó trong con bé như muốn bực lờ ra ngoài khi thằng Vũ im lặng không đáp. Vũ cúi mặt xuống, tránh mắt con bé rồi nhìn về phía Dung.

- CÁI MẸ GÌ THẾ NÀY!!! - Phương gào lên, vung tay, tát bốp vào mặt Vũ một cái long trời. - nói cho tao xem cái gì đây, BẠN THÂN.

Thằng Toàn giữ Phương lại ngay trước khi nó cho Dung ăn một cái đạp vào giữa người. Dung thì như điên loạn, lao ra bộ Truth or Dare mà xoay khung thêm một lần nữa. Nó nghĩ là nó sẽ đổi được một câu hỏi khác, nhưng thực chất chỉ tạo thêm một lượt chơi mới.

- Dare. Vũ Đặt Hạ Dung.

Nó ngồi phịch xuống đất. Lồng ngực thắt chặt lại như người lên cơn đau tim. Sao mà nó đen đui quá vậy. Sao trong tổng 14 phiếu, hai lượt chơi của nó lại nằm cạnh nhau? Sao lại thế, sao lại thế?

An Phong cũng không khỏi bất ngờ, xong, cô vốn là người thực tế, cầm lấy thẻ Dare kia nhét hộp rồi ấn nút khi đồng hồ chuyển những giây cuối cùng. Cô chẳng tò mò gì, Phong chỉ không muốn Dung bỏ mạng vì bị phạt mà thôi.

"Phá nó đi"

Dung nghe xong thì gào không thành tiếng như người bị cắt cổ, chạy một mạch khỏi lớp học, chọc xuyên đám đông ngoài hành lang. Phương thở hắt một cái, nó không biết mình tức vì bị phản bội hay buồn vì mất đi bạn thân và người yêu trong cùng một lúc; nó quệt nhanh nước mắt chảy từng dòng. Vũ ngược mắt nhìn nhưng nó không đuổi theo Dung, cũng không lại gần Phương được. Nó thấy mình mới là kẻ tồi tệ nhất trong căn phòng này.

Dare của Dung có thời gian là 24:00:00. Ngày mai mới có lượt quay mới.

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 3: Những Lời Nói Dối (2)

An Phong ngồi trên giường, tay ôm đồng ảnh gia đình hồi cô chỉ mới lẫm chẫm biết đi. Đó là những bức ảnh được chụp ở nơi mà tuyết phủ trắng. Một người đàn ông Bắc Âu vác khẩu súng trường trên vai, dáng dấp cao lớn, sống mũi thẳng, đôi mắt xanh và khuôn hàm vuông tươi tắn nở nụ cười. Ngay sát bên là người phụ nữ mặc áo lông thú với chiếc mũ trùm là đầu của một con hươu mà nhánh chính của cặp sừng đã được gọt khéo léo để giảm đi trọng lượng. Người phụ nữ bế một đứa bé tầm một, hai tuổi, tay đã lẫm lẫm cầm con dao nhỏ trên tay. Một bức ảnh hiếm hoi chụp đầy đủ cả gia đình An Phong, gia đình luôn gắn với những cuộc đi săn. Phong lặng nhìn người đàn ông cao lớn đó một lúc lâu, cô cũng chẳng nhớ rõ cha đã bắt đầu dạy cô cầm dao từ khi nào.

Reng... reng... reng... Lúc đó là 11 giờ đêm. Giờ đó chẳng mấy ai gọi tới nhà An Phong, mà thường ngày cũng chẳng có ai gọi cả. Phong bước ra nhắc điện rồi dập luôn xuống. Đáng ra nhà cô không nên có điện thoại, điện thoại làm mẹ cô gợi nhớ lại mấy chuyện linh tinh khiến bà đau khổ.

Vừa dập máy, di động cô đã réo loạn lên. Số lạ. Vì chẳng có bạn, di động của An Phong duy nhất dùng để liên lạc giữa cô và mẹ, vậy nếu ai đó khác biết tới số này, chỉ có thể là giáo viên chủ nhiệm. Chắc là về việc mấy người "bạn" khốn nạn chơi trò rải truyền đơn sáng nay đây mà. Nghe nói, mấy vụ lùm xùm về đạo đức thế này dễ bị đuổi học lắm nên An Phong cũng thấy thoáng lo. Cô định không trả lời, nhưng tính thấy nhà trường chưa gọi cho mẹ cô thì chắc vẫn còn có chút khoan nhượng, bèn bắt máy.

- Phong à! - Đầu dây bên kia là một giọng nữ cũng chạc tuổi An Phong.-
Này... đừng dập máy nhé.

- Ai đấy? - Cô nhìn mặt, giọng nói rõ quen mà không thể nhận ra, lại còn tiếng sụt sịt như là đang khóc

- Phương đây. Mà ời con Dung mất tích rồi.- Đầu dây bên kia nói giọng run run. - Mẹ nó vừa gọi cho tao, hỏi xem nó ở đâu. Lúc chiều nó vẫn về nhà, có cặp với cả áo khoác để ở ghế. Mẹ nó lo quá, ở nhà nó còn vũng máu nữa, không biết của ai. Có khi nào nó làm liều, giết ai xong bỏ trốn không.

- Nó không ở chỗ tao. - Phong lạnh lùng nói - Và nếu muốn tìm người giúp thì nó cũng không tới đây đâu.

Đầu dây bên kia im một lúc. An Phong toan gác máy, giọng Phương bên kia lại hoảng hốt.

- Mà ời... Hạn của con Dung là một ngày mà bây giờ đồng hồ lại còn tận 18 tiếng nữa là sao? Đáng lẽ nếu chơi bắt đầu từ 7 giờ sáng nay thì nó phải còn 8 tiếng nữa chứ? Chẳng lẽ nó....nó đi phá... thật sao?

An Phong giật mình. Từ lúc Dung bỏ chạy ban sáng, chưa ai thấy nó quay lại lớp học; hơn nữa nó về nhà rồi mới đi chứ không phải mất tích ngay thời điểm đấy. Một lượt quay thường có thời gian trong phạm vi một ngày, nếu bây giờ còn 18 tiếng, thì đồng hồ đã tự nhảy số vào khoảng 5 giờ chiều nay, tức là cùng thời gian đó, Dung có thể đã hoàn thành Dare của mình.

- Mà ời có nghe chuông reo lúc chiều không?

- Tao... tao không. Không nghe thấy gì hết. - Phương lắp bắp -Tâm giờ đây Toàn đang đưa tao về nhà và nếu nó reo tao đã phải nghe thấy.

Phong thở dài. Cô mong rằng trò chơi này vẫn tồn tại những điều sai sót. Song những gì Phong nghĩ tới đó, ngay bản thân cô cũng không hi vọng

chút nào. Từ lúc Tuấn béo ản hoàn thành lượt chơi đầu tiên, cô biết rằng mình không còn đường lui nữa rồi.

Nếu may mắn, có lẽ cái chuông đã không reo vì một trục trặc nào đó. Nhưng nếu sự tình tiến triển theo hướng ngược lại, Dung không chỉ bỏ đi đứa bé trong bụng nó thôi đâu, có thể nó đã bỏ cả mạng mình rồi.

- Phong...- Phương nói như khóc ngất - Dù gì thì nó cũng là bạn thân nhất của tao. Trước đây, tao biết bọn tao nhiều lần làm mày khốn khổ, nhưng tao xin mày, tao xin mày đấy... làm ơn đừng trò chơi này lại đi. Tao xin lỗi.

An Phong hơi ngờ ngợ: có phải con Phương đang nghĩ chính cô bày ra trò đó không? Thật nực cười, cô ghét chúng thật, nhưng đâu tới độ phải hành hạ chúng thế này chứ.

- Nghe này... - Dù không muốn tỏ ra yếu mềm trước nước mắt của kẻ mà cô ghét, Phong vẫn dịu giọng an ủi người đang thút thít từ phía bên kia - Trò chơi này tạo ra chắc chắn nhằm mục đích nào đó. Và chắc gì câu lệnh "phá nó đi" nghĩa là bỏ đi cái thai? Mày còn nhớ lúc con Dung trả lời câu hỏi: "Ai là cha đứa bé" chứ? - Có... Nó có kể tên Vũ... Nó ngủ với nhiều thằng thế cơ mà. - Phương gằn giọng, khóc dữ hơn

- Dung nói rằng nó Không biết, sau đó chuông mới kêu. Có thể Dung đâu có em bé, câu Truth kia chỉ để khủng hoảng tinh thần nó thôi thì sao? - Phong tự dưng thấy suy luận của mình trở nên logic - Nhỡ đâu câu đó chỉ nhằm mục đích gây ra mâu thuẫn giữa bọn mày.

- Tức là... chưa chắc nó đã có thai? - Phương run run - Thế cứ cho là tao không để ý chuông kêu đi thì con Dung đã làm gì để hoàn thành nhiệm vụ?

- Có thể câu "Phá nó đi", chỉ là câu mình nó hiểu. - An Phong nói mà cảm thấy hơi ngượng mồm. - Thí như phá đi thứ gì quan trọng của nó thì sao.

Phương im lặng một chút, cổ trấn tĩnh lại. Đương nhiên, nó hiểu những lời Phong nói thực chất chỉ là những điều nó muốn nghe. Nó dần mở rộng tầm nhìn ra viễn cảnh xấu nhất bạn thân nó gặp phải, và rồi nghĩ tới lượt chơi tiếp theo của mình. Chỉ là Truth thôi mà, nó cũng chẳng có gì để giấu.

- Ủm... Thế thôi nhé... - An Phong nhận thấy sự tĩnh lại từ Phương liền chủ động kết thúc cuộc nói chuyện. Cô nên trở về với sự lạnh lùng của mình trước khi trở nên mất phương hướng để đi thương hại cho một kẻ yếu đuối, lại còn là kẻ đã ghét bỏ cô.

" Đã ba ngày rồi.. " An Phong lầm nhẫm, đoạn xếp lại đồng ảnh rồi tắt đèn đi ngủ nhưng cô trằn trọc mãi không yên. Dung chết rồi, Phong chắc chắn thế, nhưng cô không lo sợ. Cô đã từng ước nó biến mất khỏi cuộc đời cô như thế, tuy vậy, cô chẳng thấy vui tẹo nào. Đúng là chẳng có gì vui khi một ai đó chết, và tệ không gì bằng khi đó là cái chết của chính mình. Thế nên phải sống, Phong ngáp dài một cái, dù cho cô cảm thấy cuộc đời này còn tẻ nhạt hơn giấc ngủ không mộng mị của cô.

Hôm sau tới trường, Dung vẫn không xuất hiện. Thế nhưng sự thiếu vắng ấy không hề ảnh hưởng tới việc tiếp tục lượt chơi mới, nhất là trước khi biến mất, Dung đã hoàn thành hết các lượt của mình.

- Dare. Trần Tùng Lâm. - An Phong tiếp tục công việc của mình, đưa thẻ cho cậu bạn trực nhật hôm trước. Lâm cười lớn, nhét ngay cái thẻ vào khe.

- Mà không thấy sợ à? - Toàn nhìn nó e dè.

- Sao phải lo chứ, chỉ là một trò chơi thôi mà. - Nó cười, ấn nút đỏ. Có lẽ nó đúng là người vô tư thật, chẳng có gì để giấu.

" Chặt một cánh tay bất kỳ "

Tất cả đều im lặng quay ra Lâm. Nó đọc tờ giấy có vài chữ ấy thật cẩn thận, rồi nhìn đồng hồ. Nó có 6 tiếng.

Mọi người sững lại trong một vài tích tắc. Câu lệnh: "chặt một cánh tay" đã sợ, chữ "bất kỳ" còn đáng sợ hơn. Giờ đây, cái dare này không chỉ của riêng thằng rút thẻ, mà là của tất cả mọi người.

Khoảnh khắc tưởng như không thở nổi ấy, bỗng nhiên Tùng Lâm phá lên cười. Nó cười lớn lắm và tỏ vẻ thích thú cực kỳ.

- Chỉ là một trò chơi thôi mà, sao mọi người căng thẳng vậy? - Nó nói - Hừm, cứ để khung quay phạt bật ra thẻ một lần đi tôi cũng tò mò lắm.

- Gì vậy? - Thằng Toàn nhăn mặt - Mà không thấy là Dung đã biến mất rồi sao? Mà không sợ ư?

- Bình tĩnh nào... - Lâm kéo tay Toàn ngồi xuống - Chuyện của Dung chỉ là trùng hợp thôi, làm gì có đứa con cái nào mà lại dám vác cái mặt làm đi của mình về nhà cơ chứ. Mà nữa, cái máy xác nhận được việc ta đã làm, chứ đâu xác nhận được việc ta không làm? Hừm, cứ cho là nếu không làm theo Dare sẽ bị phạt đi, thế nó định phạt ta thế nào? Hô hô, vô lý chưa, sao nó phạt được ta chứ...

- Thế sao An Phong... - Phương liếc về phía người được gọi tên, không kịp nói hết câu.

- Chính là nó... - Lâm ném cho Phong một cái nhìn hằm học - Nó làm cái dare đó để đánh vào tâm lý của chúng ta. Thứ nhất, nó nắm luật rõ nhất nên đương nhiên, mọi hành động nó làm đều tác động rất mạnh lên hướng đi của chúng ta. Việc nó lật đồ đứng ở quảng trường chỉ là để đánh lừa ta dẫn sâu vào trò này thôi. Chắc chắn, mọi sự thật nó đều biết trước hết rồi, chỉ lựa lúc này để xáo trộn tình hình. Thứ hai, chẳng phải Phong rất ghét Dung sao? Mọi người không hề nghi ngờ nó khi Dung biến mất à? Dung đã choét kẹo cao su lên tóc Phong kia mà?

An Phong hít một hơi sâu. Cái gì đây? Tại sao mọi thứ lại dồn về cô như thế?

- Cậu điên rồi Lâm ạ. - Phong lắc đầu. - Tôi không đủ thông minh để suy luận như cậu. Tôi cũng không đủ giỏi để làm nên cỗ máy này. Tốt nhất là hãy đi tìm một con dao ngay đi, sáu tiếng đồng hồ không đủ cho cậu tìm người để chặt tay đâu.

- Làm ơn đi... - Lâm trợn mắt lên mà rít qua kẽ răng - Nếu có chặt thì đầu tiên phải chặt tay mày trước đã.

- Xin lỗi...Tôi còn chẳng quen cậu. - Phong không giữ được miệng mình nữa. Trước giờ người ta có nói xấu cô thì nói xấu sau lưng thôi, nay cái tên này còn bày đặt suy luận, gán điều tiếng cho cô ngay trước mặt mọi người nữa. Đã thế, lại còn dọa đâm chém cô. Phong không thấy bực, mà thấy nhục. Mẹ kiếp, sao cô có thể để nó nạt nộ mình thế chứ.

Toàn vừa nghe thẳng Lâm nói thì tin ngay tức khắc. Hẳn nó chột dạ bởi câu hỏi An Phong thì thào vào tai nó hôm trước. Nếu đúng là An Phong đã biết mọi sự thật rồi, thì nó nói dối cũng bằng thừa, chi bằng trước lúc mọi chuyện tiến xa hơn, đẩy hết mọi sự nghiêm trọng cho cô gái đang đứng một mình kia.

- Tốt nhất mày nên dừng lại, Phong ạ. Chứa muện đâu.

Phong không đáp, quay ngoắt mình đi, nhìn đồng hồ, lăm nhăm tính. Bây giờ là 6 giờ 45 phút, sáu tiếng nữa là 12 giờ 45.

Phương cất bộ Truth or Dare vô túi đựng giày của nó khi tất cả rơi vào im lặng. Riêng Vũ nhìn An Phong, cảm thông hết mức. Nó biết Phong không nói dối.

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 3: Những Lời Nói Dối (3)

Phong đặt khay ăn xuống, Vũ cũng vừa lướt qua, nhưng nó không nói với cô lời nào. Lúc đó là tầm trưa, cantin trường chật kín và cũng chẳng mấy ai quan tâm tới cô gái đang ngồi một mình.

- An Phong... - Giáo viên chủ nhiệm nhíu mày ngồi xuống đối diện cô, nhìn cô đầy thông cảm - Thầy đã cố gắng nói với nhà trường về việc phát tán ảnh, xin cho em một cơ hội nữa. Nhưng em, Phong, em đã là học sinh rất lễ phép trong suốt quá trình thầy giảng dạy kia mà, sao lại làm những việc như thế?

Cô gái cúi đầu, không đáp. Không phải vì cô ngượng ngùng hay hối lỗi, cô thừa biết hàm ý chữ "cố gắng" trong câu vừa nãy ám chỉ điều gì rồi. Thế nên phân trần với một người không thể hiểu chuyện thật vô ích.

- Vậy bao giờ em phải chuyển trường? - Phong nói sau một hồi im lặng. - Bao giờ mẹ em có thể rút học bạ?

Vị giáo viên thở dài, mặc cho có hơi ngạc nhiên đôi chút. Trước đây, người thầy chưa có một cuộc trò chuyện nào ngoài chủ đề học tập với cô trò lạnh lùng này, và ngay cả khi ông muốn cô mở lòng tâm sự, cũng bị cô gạt phăng đi.

- Thầy xin tới cuối học kỳ này, hoàn thành hết đầu điểm rồi thì em sẽ không phải lo lắng về việc xin vào các trường cấp 3 khác. Học bạ sẽ không hạ hạnh kiểm hay ghi lại những sự việc vừa qua đâu.

An Phong bất giác thấy lạnh người. Đồng hồ phòng ăn đếm còn 5 phút nữa tới giờ tử mà giờ cô còn mắc kẹt ở đây với người quan tâm tới cô hơi

thái quá này. Cô chưa kịp ăn gì, vội đứng dậy chào mà lấm bắm trong họng:

- Người quá tốt như thầy làm em thấy chút bất an.

Nói đoạn, bưng chiếc khay lên lớp học ngồi ăn bên cạnh hộp đồ chơi và ngắm từng tích tắc đồng hồ.

Lớp học chẳng có ai, cô ngắm nghía những chi tiết của khung quay thật tỉ mỉ, nhưng không quá tò mò, bóc cạy chúng ra. Cái ngày đầu nhìn thấy nó, dù biết là điều chẳng lành nhưng cô chẳng bao giờ nghĩ nó là cái máy giết người. Hài hước làm sao, một vật bất động, một vật phải chịu tác động của con người để vận hành lại khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Ánh sáng đỏ của đồng hồ điện tử không ngừng nháy. Tựa như càng tới ngày hành quyết thì tử tù càng thấy trời sáng nhanh hơn. Tới tầm chỉ còn hơn một phút, An Phong không thấy động tĩnh gì, cũng chán nản định quay đi.

Xoảng... cô gái lỡ tay làm rơi cái bát inox xuống sàn. An Phong không hậu đậu, nhưng lưỡi dao mảnh đang chạm lạnh nơi vùng cổ khiến cô bất giác giật mình gây bất cẩn. Lâm tóm chặt lấy tóc An Phong, giữ cơ thể cô cố định. Có lẽ hẳn nghĩ kẻ trùm sò là cô thật, và cô thì ngạc nhiên hết sức khi biết hẳn có máu kích động trong người.

- Bình tĩnh nào... - Phong buông tất cả, đưa hai tay ra đằng trước cho kẻ cầm dao không manh động. Nhưng khoảnh khắc ấy, cô biết rõ, trong tầm 30 giây mà không thoát ra được, tức khắc tên Lâm kia sẽ đánh liều mà chém loạn linh tinh.

Lâm không đáp, như một sát thủ máu mặt, song, mồ hôi hắt chảy ròng trước tiết trời đang dần lạnh. Phong đã hoang mang sao người này đưa dao kề cổ mình nhanh gọn thế, nhưng rồi cô sức nhớ, mấy chiêu trò này, trên phim ảnh cũng thấy đầy. Hơn nữa, cô cũng biết tên này chưa bao giờ cầm

tới dao mà giết ai khi cái lạnh trên cổ cô là diện rộng, tức là tiếp xúc với mặt lưỡi dao. Chẳng có tên giết người nào kể cổ nạn nhân bằng mặt dao hết.

Phong gập đầu, kẹp chặt lưỡi dao cũng như tay hấn cử cổ, tung đập trúng ngay hạ bộ kẻ đằng sau. Lâm thấm đau, kêu lên thảm thiết, tay vẫn nắm chặt dao không rời song cũng chệch choạng tại vị trí. Nhân thế đó, Phong vẫn giữ nguyên tay hấn ở cổ, bẻ gập các ngón tay Lâm mà lấy dao ra từ từ.

- Mà nói không tin kia mà - Phong biến mắt thành viên đạn, tiện tay thò vừa ngón trỏ vào cái lỗ ở chuôi dao mà xoay xoay trong vô thức.

Lâm ngồi phệt xuống mà nước mắt giụa giàn cùng nước mũi. Nó không cay mà đau, đau lằm. Cái đập của An Phong khiến mọi thứ của hấn như nát hêt ra trong quần rồi. Nhưng tiếng rưng rức của hấn không át được tiếng rè đĩnh tai nhức óc. Không phải chuông reo, mà là một tiếng rè rất lớn như lỗi quay băng cát xét.

Chúng bạn nghe động, hộc tốc chạy vào, đã thấy khung quay phạt quay vù vù. An Phong trông thấy đám đông thì giấu vội con dao vào hộc bàn, khéo kéo bọn bạn lại sinh nghi mà bảo cô trùm trò. Thế nhưng cảnh tượng tên Lâm ngồi dưới sàn ôm quần mà quần quai cũng chẳng khác nào để lộ cho bọn nó nhìn thấy con dao.

Nhưng mọi thứ cô lo lắng hơi thừa khi tất thấy sự tập trung đều dồn vào tấm thẻ đầu tiên được đẩy lên từ khung quay Punish.

- An Phong... - thằng Toàn huých vai cô gái như đó là điều đương nhiên cô phải làm.

Tấm thẻ này được để trong bọc thiếc, lại còn hút chân không nên khi mở ra thì cô cũng suýt làm rách một mẫu.

"Không toàn thây"

Bọn bạn nghe Phong đọc bấy nhiêu đó cũng thoáng lạnh người. Toàn thì dù sợ nhưng miệng không ngậm được vào:

- Nhìn xem... thì bây giờ nó cũng có toàn thấy đâu.

Phong nhìn thẻ phạt, lắc đầu, cúi người, đút vào túi áo đồng phục của Lâm. Bọn bạn chắc vẫn chưa tin lắm nhưng Phong biết thắng kia sẽ phải gặp những chuyện gì. Ai bảo dao nó kể cổ cô cơ, Phong tuyệt đối không được lo lắng cho sinh mệnh của kẻ đã tính đem cô làm vật thí mạng. Thế giới tàn nhẫn mà, nếu nó quyết tâm giết cô thật sự thì hẳn cô đã mất cánh tay. Nhưng trò chơi này là dành cho An Phong, cô nhận thức rõ ràng khi họ tên cô được điền trên tờ thiệp. Thế nên cô phải thắng. Thắng tức là còn sống.

Người ta hoang mang đứng đực ra nhìn cảnh tượng, còn cô gái thì tiến gần khung quay mà đi thêm lượt mới.

- Phong... - Con Phương hơi bất ngờ nhưng nó không dám quyết liệt với người nó đã gọi điện tìm chỗ dựa đêm qua. - ...sao vội quá...

- Sớm kết thúc cái trò này đi thôi vì tiến độ chậm chạp làm tao chán quá rồi!

Con dao để ngăn bàn vì nhịp quay của bộ Truth or Dare mà vô tình rơi xuống nền đất. Bốn đứa đó nhìn vẻ lạnh nhạt của Phong, rồi lại thấy con dao, bất giác bủn rủn toàn thân. Có lẽ cô gái ấy không phải những gì chúng từ thấy trước đây.

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 3: Những Lời Nói Dối (4)

- Đào Thiện Vũ . Truth.

An Phong đưa thẻ cho người yêu con Phương, để nó tận tay đổi lấy câu hỏi của mình.

Mặt Vũ tái xanh ra, mồ hôi vã như tắm. Xong, thời gian không có nhiều nên đành lòng nhét vội vào cổ máy.

" Mày đã giết Dung như thế nào?"

An Phong vừa nghe cũng không khỏi giật mình. Nhưng có lẽ thất thần hơn cả là thằng Vũ khi chính miệng nó đọc to câu hỏi lên bằng tiếng Anh.

- Cái gì.... - Phương bật đứng dậy. Nó thất thần không biết nên bám trụ vào ai. Trong phòng học lúc này lại không chỉ có mình sáu đứa nên sau câu hỏi ấy, tiếng xì xào bắt đầu nổi lên.

- Bọn mày đi ra khỏi đây hết mau! - Thằng Toàn phẩy tay, đuổi một lũ lô nhô đang há miệng tính thắc mắc. Đương nhiên câu nói của Toàn không có hiệu lực ngay, song, sau vài phút cố gắng xua đuổi, lũ hiếu kỳ cũng bị tổng ra khỏi phòng.

Vũ thộn ra, tay bắt đầu run run. Thời gian của nó có tận 30 phút nên không ai thúc giục nó làm gì. Phương giờ câm lặng như đã chết hết trong lòng. Có phải nó là người đau khổ nhất chăng, kể cả khi nó chẳng có gì để giấu diếm mọi người?

- Sao Vũ được nhiều thời gian vậy nhỉ? - thằng Tuấn béo vu vơ hỏi.

Lúc này, Lâm đã nguôi ngoai phần nào tổn thương vùng hạ bộ, song, một cơn đau khác khiến nó càng quăng quại. Nó ôm chặt bụng, bắt đầu kêu lên như bò rống.

- Thôi đi... Đừng làm trò nữa! - Phương cáu. Nó cáu không chỉ bởi cái âm thanh kinh tởm ấy, lòng nó đang ngổn ngang hỗn độn khi nghĩ về mối quan hệ nó có trước khi trò chơi bắt đầu.

- Tao đau thật... mẹ nó... Không đứa nào bọn mày bị sao à? - Lâm bò nhoài ra sàn nhà, lăn đi lăn lại như diễn kịch.

- Không... - thằng Toàn bỗng nhiên trừng mắt quay sang An Phong, ánh mắt hoài nghi hệt độ - Mày... mày làm gì nó ?

- Nói xem tao vừa làm gì mày? - An Phong hất hàm về phía Lâm, thái độ bức bối của cô lộ ra mồn mọt. Lâm lắc đầu loạn lên, loạng choạng ngồi dậy như tính lao ra khỏi phòng. Nó sắp nôn.

Chẳng ai chú ý tới Vũ, điều đó càng làm nó run rẩy. Nó còn hơn 25 phút nữa để xoay sở trò này. Nó biết trả lời sao đây, vì thật sự nó đâu phải là người giết Dung. Hôm qua, nó đã đưa Dung về nhà. Chúng nó đã cãi nhau một trận thật to. Vũ nói rằng chắc chắn đứa bé kia không phải của nó vì chuyện giữa hai đứa cũng phải ba, bốn tháng trước rồi. Dung gào lên với Vũ là nó chẳng có đứa bé nào hết. Rồi Vũ mất bình tĩnh tóm lấy vai con bé, nó trách nếu Dung biết chẳng có đứa bé nào, sao lại gọi tên nó ra. Dung không đáp, vùng ra, trượt chân ngã lộn xuống dưới tầng nhà, máu chảy ra không ngừng. Nhưng lúc đó Dung không chết, Vũ vẫn còn nghe tiếng con bé phập phồng thở, Vũ còn sơ cứu cho nó và hai đứa đã làm hòa trở lại. Vậy làm sao có chuyện nó là người giết Dung cơ chứ?

Nhắc tới Lâm, nó bám vào cánh cửa lớp, đứng thờ đốc rồi hồng hộc chạy dọc hành lang hương thẳng nhà vệ sinh, đâm lung tung vào người đứng xung quanh.

Như chợt nhớ ra điều gì, An Phong gọi với. Không phải cô lo cho thằng đã kề dao vào cổ cô, nhưng cô thấy rõ điều bất an đã tới.

- Ai đưa mày xuất ăn trưa nay???

Nhưng lâm chỉ biết lao đầu chạy. Toàn vội đuổi theo, An Phong cũng bước nhanh theo hướng ấy.

Huych!!! Lâm ngã dúm xuống. Nó quắn quại rống lên, rồi hòng ngắc lại, bọt trắng sùi qua hai bên mép. Nó giãy giụa liên hồi nhưng cả Toàn, hay Phong đều đứng cách nó một khoảng. Cả hai đều bất ngờ trước sự việc vừa diễn ra trước mắt, tay chân cứng lại, không nhúc nhích.

- Ôi... Nó bị làm sao đấy

- Kinh quá....

- Ai đó gọi y tế nhanh lên.....

Đám đông lao vào bu lấy Lâm khi nó lên cơn co giật, nhưng mọi sự cố gắng đều trở nên vô ích khi cơ thể Lâm đột nhiên duỗi dài ra và đầu thì ngoẹo sang một bên. An Phong vẫn yên lặng đứng, tinh thần hoảng loạn vô cùng nhưng nét mặt không chút bộc lộ. Muộn mất rồi, ngay từ lúc nó rút con dao kề vào cổ Phong, nó đã muộn mất rồi.

Bỗng trong không gian yên lặng bất chợt khi người ta chưa kịp bàng hoàng trước cái chết của Lâm, cơ thể nó rung lên một chút. Một đứa đang cố thốc nó dậy, giật mình buông tay ra.

- Cái gì vậy? - Đứa đó thụt lùi dần về phía đám đông.

Toàn hơi ngoái đầu về phía Phong như thể cô là chìa khóa giải mã mọi thắc mắc. Song, cô gái vẫn đứng đó, vẫn đang cố gạt nỗi sợ mềm yếu trong cô sang một bên để chỗ cho suy luận. Nhưng đó là lần đầu An Phong thấy

một người chết ngay trước mắt, và chẳng cần ai xác minh rằng Lâm còn sống hay không thì cô cũng chắc chắn là nó đã chết.

Phong đã nghĩ, nếu muốn giết cô, hay bất cứ ai, kẻ đang ẩn trong bóng tối kia, hẳn sẽ phải có lúc xuất đầu lộ diện. Nhưng nay nhìn xem, hẳn đã trà trộn vào ngôi trường này rồi còn xử lý người phạm luật bằng cách đầu độc nữa..., có phải Phong đã quá lơ là chẳng? Hay suy nghĩ của Lâm cũng đã một phần chính xác khi cho rằng kẻ trùm sò là một trong số bảy người?

Bụp!!! Một tiếng vang mạnh như cây kim chọc vào quả bóng mới bơm căng khiến Phong giật nảy mình. Đám đông đang bu lấy cái thân thể bất động của Lâm bỗng bửa ra rồi kêu thống lên, chạy toán loạn tựa tìm đường thoát chết. Như bóc vỏ một củ hành, từng lớp người dạt ra thực mạng chạy dần để lộ sự tình diễn ra bên trong cái lõi. Vài thân thể nằm la liệt bên cạnh Lâm, máu trùm khắp cả. Như thể tiếng động khiến chúng nó choáng và máu khiến thần kinh chúng hoảng loạn mà ngắt lịm ra đấy. Nhưng máu từ đâu mà ra?

Cả lúc đám người chạy đi, An Phong, nắm tay thật chặt, toàn người run run nhưng vẫn từ từ bước tới. Cảm giác muốn ói trào lên cổ cô gái khi cô nhìn thấy Lâm nằm giữa một đống bầy nhầy máu tươi. Ổ bụng nó toác ra, cả thân hình như đã chia làm hai nửa rạch ròi, nhưng nát bầy. Thứ gì đó trong cơ thể Lâm đã phát nổ. Phong chợt nhận ra nhưng người đang nằm cạnh cái thây không còn hình thù của Lâm kia cũng đang bị đau rất nặng, có vẻ như họ ngắt đi vì choáng trước khi biết chân tay mình cũng toác vài mảng da thịt. Vài người lồm cồm bò dậy, quần áo đỏ lòm tanh tưởi, kêu lên thảm thiết. Nhưng Phong không hề nghe thấy những âm thanh đó. Tiếng Toàn thần thờ lập lại lời nói của cô ban nãy khi rút thẻ phạt cho Lâm khiến sống lưng cô lạnh mà bủn rủn cả người:

"Không toàn thây"

Vũ đứng nép của lớp, nhìn trông cảnh vừa xong mà mặt cắt không còn một giọt máu. Nó bất giác ngoái đầu lại nhìn đồng hồ mà đầu óc đảo điên hết cả. Ba mươi phút của nó giờ chỉ còn mười lăm. Ai ban nãy vừa nghĩ sao nó lại có nhiều thời gian...

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 4: Bí Mật

An Phong gạt những suy tính sang một bên, bất giác nhìn về phía Vũ mà quay ngược lại về lớp học. Vừa hay, bộ phận y tế trường cũng đang lao đến nơi tai nạn vừa xảy ra.

- Nào...Vũ... - Thăng Tuấn béo giọng hơi run run. Nó nghĩ trước mặt nó là một tên sát nhân đấy, nhưng trong giờ khắc mà mọi chuyện rồi ren hết cả, chẳng ai mong có thêm người chết.

Vũ suy tính một hồi, lúc đó cũng chỉ còn vài phút. Lâm đã chết, không lâu ngay sau khi rút phiếu phạt. Chẳng ai có thể hạ độc Lâm vào khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, tức là việc nó chết đã được người khác sắp xếp từ trước. Thế nên việc Lâm bị nổ tan, có lẽ đã nằm trong kế hoạch của hắn trước khi thăng khùng xấu số đó rút phiếu phạt rồi. Thế nên Vũ hiểu, việc nó cố thanh minh nó không giết Dung chẳng còn tác dụng gì hết.

- Tôi đã đẩy Dung xuống cầu thang - Vũ nhăn mặt nói - Đầu Dung đập xuống đất.

An Phong nhìn cái găng trong mắt Vũ, bất giác cũng thấy hoài nghi: thường khi người ta nói ra một điều bí mật, cái thái độ căm hờn ấy đáng lẽ sẽ không xuất hiện.

Phương hít một hơi sâu. Nó không biết mình có đau đớn hay không nữa. Trong vài tích tắc, nó cảm thấy bản thân cũng có lỗi, song điều đó chẳng làm giảm đi nỗi ghê tởm của nó với một kẻ giết người. Nó chột sợ hãi, chột lùì gằn về phía An Phong.

- Có lẽ... - Thăng Tuấn béo run run nói - Có lẽ ta nên để lượt quay tới ngày mai.

Phong gật đầu, lẩm nhẩm đếm số phiếu còn lại trong khung quay. Sáu. Vẫn còn nửa chặng đường.

.....

- Vậy các em đều có mặt trong lúc trong lúc em Trần Tùng Lâm xuất hiện triệu chứng đau bụng đúng không?

Năm đứa học sinh đều không đáp, chỉ lẳng lặng gật đầu. Thăng Toàn thường ngày đốp chát ghê gớm cũng lặng thinh trước mặt điều tra viên. Giờ đã là bảy giờ tối, chúng nó bị điệu lên đây ngay sau lúc nhà trường gọi cơ quan có thẩm quyền đến để giải quyết vụ án nghiêm trọng. Bộ Truth or Dare đã được con Phương cất kỹ trong tủ cá nhân, nhưng bốn đứa còn lại vẫn canh cánh lo không biết mấy người này có lục đồ chúng hay không.

- Vậy ai là người đã nói rằng Lâm sẽ chết không toàn thây?

Vẫn trong cái im lặng ấy, bốn đứa còn lại hướng mắt về phía An Phong. Cô vẫn không đáp, chỉ cúi mặt nhìn xuống tay áo len đã bị vặn xoắn lại.

- Sao cháu nói vậy? - Một cảnh sát đứng tuổi hơn hỏi cô gái, song, thái độ "không phải việc của mình" mà An Phong thể hiện khiến lão ta có phần sốt ruột cực kỳ.

- Nó đáng thế - Phong ngẩng mặt, giả bộ nhìn về điểm gì rất xa sau lưng viên cảnh sát, nói với giọng còn có phần đe dọa - Cháu nguyện rửa nó phải chết.

Hai người công vụ mất vài giây bần thần nhìn nhau. Ngay cả bốn đứa ngồi kế An Phong cũng không hiểu cô đang dở trò gì. Phong thì biết cô không nên sợ, cũng không nên nói cho hai người này về vụ cái hộp. Mặc dù

biết đồn cảnh sát là nơi duy nhất cô và lũ bạn đều kia có cơ hội thoát khỏi trò chơi, nhưng nếu không thành thì sao? Liệu bọn nó có bị bực thân như thằng Lâm trưa nay.

-Này... ranh con.. - Lão đổi giọng hẳn học, - Mà nghĩ mà lừa được ai. Mà láo thật đấy. Tường trình ngay ra đây chuyện gì xảy ra mà cũng khó vậy à? Bọn mà giấu cái gì? Hay tổng hết bọn mà vô trại cho bọn mà khai ra...

Nghe quát, con Phương xém thì rớt nước mắt, nhưng nó ngồi yên, cố nín thở cố gắng không gây chú ý với hai người thẩm vấn kia. Thằng Tuấn béo thì không thông minh được vậy. Nó run lên như cày sầy, môi mấp máy liên hồi:

-... Là do cái hộp... - Nó phụt mấy lời đó khỏi mồm - Cái hộp đồ chơi.

Hai ông cảnh sát tới đờ người, xong rồi thì ha hả:

- Bọn mà nghĩ tao ngu đúng không? Mà lại nghĩ rằng tao không biết báo mạng thế giới cũng sùng sục lên cái lũ tuổi vị thành niên chúng mà thích bao biện tội bằng trò: "cái hộp" à? Tao thấy cái hộp chúng mà rồi... mẹ.. chúng mà nghĩ tao là trẻ con à...

Tuấn run lên, nó mấp máy cố nói tiếp nhưng thằng Toàn bầu chặt đui nó, cấm nói thêm lời nào. Nhưng cái lúc con người muốn được minh oan thì chẳng hành động bạo lực nào cản được anh ta cả.

- Cái hộp đó ra lệnh... nếu không làm đúng, cái hộp đó ....cái hộp sẽ phạt ng...

Nó chưa nói hết câu đã bị viên cảnh sát già hơn vả tới đốp vào mặt, va cả đầu vào người Phương. Lúc này thì con bé không cầm được nước mắt nữa, khóc òa lên. Vũ bất giác thấy người thương rơi nước mắt bất chợt định nhào ra an ủi, xong nghĩ lại nhưng việc bất đắc dĩ vừa xảy ra mà kiềm lòng

mình lại. An Phong vẫn dăm dăm nhìn tên cảnh sát trẻ hơn, nghĩ mông lung về "những cái hộp khác". Chưa đầy một tuần, Phong đã vào đây tới hai lần, thế nên cô cũng không đủ sáng tạo để nghĩ ra một cái cơ đẫy hư cấu để chuồn khỏi đây.

Bất chợt, cánh cửa phòng mở tung ra, một người mặc cảnh phục nữa chạy vào. Tay anh này ôm cái hộp Truth or Dare, mặt hết hoảng. Phương đang khóc cũng nín bật lại. Lúc này, đèn đường đã rõ, cũng rõ cả tiếng phụ huynh ý ời gọi con bên ngoài.

- Nó... cái khung này.... anh ời nó xoay... - Người mới vào hỗn hển, đặt cái hộp oan nghiệt đó lên mặt bàn.

Thằng Toàn bình tĩnh cực kỳ, hơi nhướn người lên trước rồi đánh mắt về phía An Phong: " Khung phạt"

Nhưng ơ ai đã làm gì kia chứ? Đã làm gì tới lượt ai mà sao nó lại quay? Ba viên cảnh sát chồm hồm nhìn bộ Truth or Dare, đợi khung quay dừng mà rút tấm thẻ mới trời lên.

"chết đuối"

Năm đứa quay nhìn nhau. Vũ nhúu mày lăm nhăm trong họng:

- Liệu nói ra bí mật có bị tính là chơi gian lận hay không?

Tuấn cứng hàm quay nhìn, mặt cắt không còn giọt máu. Đúng là nó không biết bơi, nhưng cũng chẳng bao giờ đi bơi cả. Nhưng mà nó sợ lắm chứ...nhỡ nó lại chết khùng khiếp như tên Lâm kia.

Mấy tên cảnh sát không màng tới bọn nhóc, tần ngần nhìn tờ giấy rồi vứt toẹt ra giữa phòng. Mấy năm gần đây cũng xuất hiện vài bộ trò chơi kiểu này, vả lại mấy lão cũng chẳng biết tiếng Anh nên không quan tâm lắm.

Tên trẻ nhất bắt đầu loay hoay với cái khung quay còn lại, trong khi lão già thì kênh kiệu nhìn năm đứa.

- Vậy là cái hộp này đây ư? Tao vẫn chưa thấy nó liên quan gì tới cái chết của thằng bị nổ bụng cả.

Tạch ... tạch... tạch... Âm thanh quen thuộc bất giác khiến cả năm đứa lạnh sống lưng. Tên cảnh sát tích dò dẫm kia đã tìm ra nguyên lý của cái khung thứ nhất, bắt đầu lượt tiếp theo.

- KHÔNG.... - Phương rú lên, mặt xanh tái như sắp chết - Chú làm cái *éo gì vậy?

Rồi con bé khóc òa lên. An Phong biết Phương rất dễ bị xúc động, xong, tiếng khóc của nó vào thời điểm này chẳng giúp người ta đồng cảm với nó. Tên cảnh sát chẳng hiểu gì hết. Hắn ngạc nhiên như đứng trước một lũ người từ hành tinh nào mới đáp xuống. Nhưng bộ đồ chơi kia vẫn thu hút quá, hắn lại tập chung vào khung quay và rút tấm thẻ ngay khi nó bật lên.

- Nguyễn Hữu Toàn.

Mẹ khiếp...Thằng Toàn lăm nhăm trong miệng. Giờ nó biết nó đang nằm trên thớt rồi, nó không giãy thì nó chết. Nó ngán tới tận cổ ngồi đây suốt mấy tiếng đồng hồ trả lời câu hỏi của ba thằng ngớ ngẩn trước mặt nó đây. Ba thằng kia là cảnh sát thì cũng là người. Mà người thì Toàn chẳng sợ một ai. Nó bật đứng dậy, dấn tới bóp vào mặt tên già kênh kiệu kia, đoạn dục lấy tấm thẻ ghi tên nó trên tay thằng còn đang ngơ ngác, nhét nhanh vào khe hộp.

Thằng cha bị ngã ôm mặt đứng dậy, hai thằng trẻ hơn đẩy Toàn lại ghế để lão già kia cho nó phát đấm trả thù. Chưa kịp xuống tay, Phương đã gác chân đạp thẳng hạ bộ lão, khiến lão ta lui ra cả thước, nằm nhăn nhó ôm của. Hai tên trẻ tuổi, một đứa cố dìu ông "sếp" kia, một đứa định thụi hội trẻ con đang ngồi ghế, lộn xộn hết cả lên khiến cái phòng không khác gì võ

đại. Nhân lúc mọi người hỗn loạn, An Phong nhận lấy tấm thẻ vừa được in ra, dịch lại thật to gây chú ý.

" Tội lỗi khủng khiếp nhất của bạn bè bạn là gì?"

Toàn nghe thấy giật mình tới thột, bất cần ăn ngay cú huých của tên cảnh sát, ngồi thụp xuống ghế. Thấy tên này vẫn tính đánh tiếp, Phong mới giữ tay áo hấn lại mà kéo nhẹ ra sau:

- Chú ơi... từ từ cái nào. - Nói đoạn, cô chỉ đồng hồ mà hất mặt phía Toàn
- Có 5 phút thôi.

Toàn hơi khó nghĩ. Nếu bảo kể việc khủng khiếp nó làm thì đâu có thiếu gì, nhưng đây là bạn bè nó cơ. Rồi bất chợt nó liếc mắt về phía Vũ. Ủ đúng rồi, Vũ... đó là một thằng bạn cũng khá thân. Đối với Toàn thì chẳng có cái gì gọi là tình cảm hết, chỉ có cái gọi là có lợi và cái không có lợi; thế nên quyết định nói ra tội của Vũ cũng không quá khó khăn với con người máu lạnh này.

Vũ cũng biết mình nằm trong tầm ngắm. Nó thở dài, liếc nhìn An Phong. Nó biết mục đích của trò chơi không phải để cho nó được thoát, thế nên nó càng ngao ngán. Thôi thì cha mẹ nó cũng bẽ thế, thôi thì người ta vẫn chẳng đủ bằng chứng để kết tội nó đã giết Dung. Mà thực nó có làm đâu, nghĩ vậy, Vũ cũng vững tâm lên một chút.

- Vũ đã giết Dung khi biết nó có thai. Vũ đẩy nó từ trên tầng xuống.

Vừa dứt lời, chuông báo đã reo lên. Bọn cảnh sát lớ ngớ nhìn. Bên ngoài cũng thấy nhiều tiếng lộn xộn rùm beng hết cả. Hóa ra các phụ huynh đã đến. Mẹ của An Phong hốt hải chạy vào đầu tiên, mặt nhăn nhó nhìn mấy viên cảnh sát, đoạn nắm lấy tay cô con gái mà kéo ra khỏi đồn.

Cô bỏ lại bốn đứa ở đó. Cô cũng chẳng quan tâm. Mẹ cô cứ thế kéo cô đi mãi dọc con đường đó, tới đoạn vắng người mới dừng lại mà lớn tiếng quát

cô. Nhưng Phong chẳng nói gì. Cô ôm chầm lấy mẹ rồi khóc. Cô tỏ ra cứng rắn, nhưng tâm hồn ấy cũng không phải đá. Phong sợ, cũng như ai, cô sợ cái chết.

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 4: Bí Mật (2)

An Phong kể hết mọi chuyện cho mẹ nghe vào bữa tối: ít nhất, cô cũng cần ai đó tháo khóa cái tâm trạng nặng nề này, dù biết mẹ sẽ quên hết những điều cô nói khi vừa về đến nhà. Cô bình tĩnh trở lại, không hề có chút lo lắng cho bọn bốn đứa vẫn phải ngồi đờn công an.

- Chiều nay người ta gửi đến một hộp bưu phẩm cho con gái đấy - Mẹ cô vừa rút khóa mở cửa, vừa chỉ vào một chiếc hộp cat-tông bé bé, để trên bàn phòng khách

- Dạ. - An Phong đáp, đoạn lao đến nhìn kỹ hơn. Trong thoáng chốc, cô gái lưỡng lự nhìn vật được gửi đến. Liệu có phải một mối họa nữa chăng?

Chiếc hộp thon dài, phải hơn gang rưỡi, rất vừa bàn tay. Phong không vội mở, cô nhìn kỹ ngoài bì vỏ, chỉ thấy tên mình và địa chỉ nhà được viết tay, không hề xuất hiện tên người gửi. Nhưng nét chữ này cô nhìn quen lắm, có phải từ một người cô quen.

An Phong mang hộp bưu phẩm lên phòng mình, đóng kín cửa. Trong tích tắc, cô đã nghĩ đây là một kíp nổ. Nghe điên thật, nhưng có thể lắm chứ, nhất là khi chiều nay một thằng vừa nổ banh xác tước mắt cô xong.

Phong gạt tò mò sang bên, bật máy tính để làm những việc cô quan tâm trước đã. Hôm nay, tên cảnh sát đã nhắc tới những cái hộp Truth or Dare khác trên thế giới. Vậy có nghĩa, không chỉ mình cô đang và những đứa kia đang phải chịu đựng trò chơi quái gở này. Cô đã tính tới lối thoát, song chừng nghe giọng mĩa mai của tên ấy thì xem hẵn chỉ coi đấy như là trò

đùa. Phong cũng thấy thực bất ngờ khi nghe điều đó. Có phải cô chậm thời quá chăng mà không biết những tin tức quan trọng như vậy.

Cô không chần chừ, vào thẳng internet, song những tin đó chỉ được xếp vào những mục báo lá cải, và nguyên nhân kết luận mấy vụ trên thường do phê thuốc hay thần kinh phân liệt. Phong chép miệng. Báo chí thường là chỗ cái bé cũng xé ra to được, vậy mà chuyện tày trời này lại coi như cỏ rác. Liệu có phải họ cũng biết nhưng đang cố giấu lẹm đi?

Cô tính gọi điện cho Antony, xong sức nhớ giờ này cậu đang học ở trường rồi. Không biết trò Truth or Dare của cậu đã kết thúc chưa? Liệu cậu có chiến thắng không? Phong biết lúc này không thể liên lạc cho cậu, nhưng, vẫn theo thói quen, cô vào mục chat mà lướt lại cuộc nói chuyện gần đây nhất, rồi chợt nhớ ra.

Đúng rồi... Tony hứa gửi quà cho cô. Cậu ấy nói rằng kí chuyển phát sẽ đến chậm mất vài hôm. Sao cô không nghĩ ra sớm hơn chứ...

An Phong không nghi ngờ gì gói bưu phẩm kia nữa, nhanh chóng mở hộp cat-tông. Rồi cô gái ngây ra một lúc. Ánh sáng bạc từ món quà như nháy lên trong đuôi mắt Phong. Một thời quá khứ của cô dội về trong vài ba tích tắc. Món quà đó, một món quà có lẽ là vô giá với An Phong, mà trong khoảnh khắc ấy, cô không biết mình nên cười hay nên òa khóc. Đó là một cặp dao quân dụng có đầu dao nhọn kiểu mũi giáo sắc lẹm, răng cưa hai đường và một rãnh thủng ở giữa. Chuôi dao gọn lòng bàn tay, lại được tết quanh bằng dây dù để tăng ma sát cũng như phòng trường hợp cần thiết sinh tồn. Chính loại dao này, cha cô đã dắt cổ chân suốt bao năm, đã lột bộ da hươu mà mẹ cô mặc ngày trước; cũng là đôi dao đầu tiên cô cầm trên tay đi săn một mình.

Phong nhắc đôi dao lên rồi nắm chặt lấy cán bện chặt dây dù. Cán dao dường như bé hơn so với lần cuối cùng cô được cầm lấy chúng, cũng có thể vì cô đã dần lớn lên. Gần chục năm rồi, vũ khí ấy vừa gặp lại An Phong đã

trở nên thân quen như hơi thở, xong đôi tay cô gái vẫn còn hơi gượng gạo. Rồi cô bất chợt nhớ về những điều mình đã thấy khi tay mình còn cầm dao.

Cha cô dạy cô cầm đôi dao ấy như vũ khí phòng thân từ khi cô còn chưa nói sõi, nhưng An Phong đã muốn nhiều hơn thế. Cô coi đó là món đồ chơi yêu thích nhất và muốn sử dụng chúng thành thạo hơn bất cứ những người nào cầm dao. Cha cô đã chiều lòng con gái, biến cô thành một kẻ sinh tồn hoàn hảo, khiến cô mạnh mẽ và thận trọng hơn cả bầy thú săn mồi. Rồi tài năng ấy cũng khiến nhiều người hiểu biết chú ý đến: họ đánh giá cao tài huấn luyện của cha cô.

"Quân đội thế giới cần những đứa trẻ như con gái anh, Lucas, để khi chúng tới tuổi trưởng thành, chúng sẽ là vũ khí tối tân, những chiến binh bất bại"

Vậy là thử nghiệm bắt đầu từ những đứa trẻ mồ côi khỏe mạnh. Chúng được huấn luyện tốt, đều mạnh mẽ và cứng cáp. Chúng được học cách tấn công kẻ thù bằng dao găm ở các động mạch chủ, chúng biết cách không để lại dấu vết khi di chuyển, chúng biết ẩn mình và truy lùng đối phương: Chúng biết mọi điều An Phong biết.

Rồi kế hoạch được cho là khả thi được mở rộng ra, họ góp nhặt những đứa trẻ trên toàn thế giới, chọn lọc ra những người khỏe mạnh nhất. Thêm một chuyên viên huấn luyện được gửi về và An Phong đã biết đến cha của Antony. Cả Tony và cha của cậu đều rất giỏi. Xét về thể lực, khi ấy cậu nhóc còn kém cô, nhưng tri thức thì già trước tuổi. Cả hai gia đình sớm thân nhau và thường xuyên cùng góp mặt trong những chuyến săn không súng ống. Họ tâm đầu ý hợp trong huấn luyện, và những đứa con giống như phụ giảng chuyên nghiệp của cha chúng.

Đó là những khóa huấn luyện tuyệt mật, thế nhưng với quy mô lớn, rồi cũng có thông tin rò rỉ. Người ta tìm thấy xác của những đứa trẻ không đủ khả năng sinh tồn với những vết cắt xẻ lớn. Người ta cũng biết những đứa

trẻ kia đang dần lớn lên và biến đổi tâm lý: một số chúng trở nên hiếu chiến và khát máu, chúng áp dụng kỹ năng thành thạo của mình vào những cuộc săn người thú tính. Quân đội đã sai lầm về những vũ khí họ nghĩ tới: cha của An Phong đã không tạo nên những quân binh tinh nhuệ, ông nặn lên những con quái vật.

Lo sợ về mức độ nguy hiểm và những đơn kiện lớn của thế giới, lệnh tiêu hủy được ban hành. Họ quyết định tẩy não những đứa trẻ đó, kể cả những đứa con của người huấn luyện, khiến chúng quên hết tất cả những gì đã được học, rồi đẩy chúng hòa vào xã hội để sống như bình thường. Nhưng cha của An Phong không muốn cô con gái mình quên đi những bản năng ấy. Ông cũng sợ rằng nếu để con gái mình bên người vợ thân yêu, vợ ông sẽ để lộ con bé mất.

Vậy là ông cắn răng mà tiêm thuốc cho bà, để bà trở nên điên loạn, trở nên dở hơi, thành một lớp giáp cứng bọc lấy cô con gái bé nhỏ kia. An Phong nhớ lần cuối thấy cha khi ông đang rút ống tiêm khỏi cổ của mẹ, ông đã nói với cô rằng: "Mẹ sẽ bảo vệ con"

Và đúng thế, mẹ An Phong đã hóa điên trong một thời gian dài, An Phong phải ở tạm trong trại mồ côi, vì thế mà chẳng ai tìm ra cô trong hàng trăm đứa trẻ. Tới khi tâm lý mẹ cô đã tạm ổn định, bà chuyển về sống tại Việt Nam, người ta cũng không còn kiên nhẫn để tìm đứa bé thất lạc ngày xưa nữa.

An Phong áp chặt lưỡi dao vào má. Cái lạnh của kim loại tiếp xúc da thịt bất giác khiến cô rùng mình một cái. Cô yêu khoảnh khắc mình cầm lưỡi dao trên tay, nhưng Phong không rõ, liệu cô có muốn những kỷ niệm của cô được tái hiện một lần nữa hay không.

Tiếng báo tin nhắn trên màn hình máy tính bất giác khiến cô giật mình. Cô vội chồm đến, thấy kí hiệu Skype có thêm số 1 ở góc. Tony gửi tin, đó là một tệp video. Cô không nghi vấn gì lúc ấy, chỉ biết click mà vội mở nó.

Màn hình rất nhòe, và rung. Tony vừa nói, vừa quệt đồng hồ hô hấp tím trên trán. Có một vết cứ chéo long mày cậu, máu vẫn còn rỉ chảy ra.

- An Phong. Truth or Dare... là lối thoát duy nhất cho bọn mình. Nó loại bỏ dần những kẻ vô dụng. Hãy tỏ ra có ích, cậu sẽ được cứu. Tin ở tớ.

Rồi góc quay nhường về khung cảnh phía sau lưng Tony lúc ấy. Đó là cảnh đổ nát hoang tàn thực sự, cháy và khói ở khắp mọi nơi, xác người nằm la liệt trên nền đất, nhiều tiếng hét gào vang lên và màn hình tắt ngóm.

An Phong không hiểu. Thế giới đang diễn ra chuyện gì ? Bộ đồ chơi đó, có thực sự là cứu tinh? Nhưng cô chắc rằng trò chơi của cô, so với những điều Tony đang trải qua, quả thật chưa là gì.

An Phong tắt rụp máy tính, cất đôi dao quân dụng vào bao đi kèm, chạy nhanh xuống nhà mà cất vào đôi giày cao cổ của mình.

- Nếu biết ngày tận thế sẽ đến vào một ngày định sẵn, con dự sẽ làm điều gì cuối cùng?

Mẹ An Phong ngồi trước màn hình vô tuyến, mắt vẫn dán vào phần tin thế giới đang sục sôi về những vụ tấn công liên tiếp của một toán quân chưa kì lạ vào những thành phố lớn . Bạo loạn ở khắp nơi, người bị giết một cách man rợ. Đó có phải định nghĩa của mẹ cô về Ngày Tận Thế?

- Con sẽ sống.

An Phong choàng tay ôm mẹ, người phụ nữ không thể ý thức được mình đã hi sinh tất cả để bảo vệ đứa con gái này.

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 4: Bí Mật (3)

Ngày tiếp đó là một ngày lạnh buốt. An Phong mặc quần thụng dài, xỏ giày cao cổ rồi bó đôi dao ngay chỗ cổ chân. Trò chơi sắp kết thúc, chỉ còn vài lượt nữa thôi.

An Phong tới lớp muộn hơn mọi lần, đã thấy Toàn và Phương ngồi đợi sẵn quanh bộ Truth or Dare, nhưng không trông bóng dáng Tuấn với Vũ đâu hết. Chẳng lẽ thằng Vũ bị bắt thật rồi, còn Tuấn... phải chăng đã chết đuối như phiếu phạt đã ghi ngày hôm qua?

- Nó đầu thú rồi. - Toàn liếc An Phong, cũng vừa đoán luôn được suy nghĩ mới nảy ra trong cô. - Nó đã kể hết chuyện con Dung ra, chắc giờ người ta đang bắt nó đi tìm chỗ nó giấu cái xác.

- Vũ giấu ở đâu? - Phong hỏi băng quơ.

- Nó không nói. - Toàn chau mày - Nó nói rằng không nhớ nhưng cảnh sát không tin. Tao cũng không tin. Đã giết người thì phải nhớ chôn đâu chứ.

Phương im lặng. Con nhỏ rất bình tĩnh. Có lẽ vụ ở đồn hôm qua đã thay đổi cách nhìn của nó về thế giới này rồi.

- Tao giờ mới để ý luật chơi, Phong ạ! - Phương một đưa tờ giấy hướng dẫn khác cho An Phong - Đọc đi...

Phong nhận lấy, lăm nhăm đọc. Cũng không có gì quan trọng, chỉ là một lưu ý to đùng :

" Việc cố gắng dừng trò chơi này lại , với bất cứ hành động nào, đều bị coi là phạm luật"

Có lẽ đêm qua thằng Tuấn đã vi phạm điều này. Chắc vậy nó mới bị phán rằng sẽ chết đuối.Nhưng nó thật sự đã chết chưa, ba đưa nhìn nhau, chung một câu hỏi.

- Mà có số điện thoại Tuấn không? - Phương quay sang Toàn, việc con bé muốn biết Tuấn sống hay chết giống tò mò hơn là lo lắng.

- Không biết số, nhưng tao biết nhà nó. - Toàn nói, đoạn hơi nhếch mép cười - Bọn mày muốn đến thăm không?

An Phong không đáp, nhìn khung quay Truth or Dare rồi tiến tới. Tiếp tục trò chơi mới là điều quan trọng cần làm lúc này.

Vòng quay rung lên tạch tạch tạch. Vẫn còn những cái thẻ của những người đã bị loại khỏi vòng chơi. Nhưng dường như khung quay biết về những cái thẻ nhiều hơn là bọn trẻ. Nó luôn chọn đúng người.

"Nguyễn Hữu Toàn. Dare"

Toàn cười lớn nhưng mặt nó xanh như tàu lá. Nó với lấy cái thẻ nhét nhanh vào khe rồi bấm nút

- Tao sắp sớm thoát khỏi cái trò khỉ gió này rồi... - nó tự an ủi, mặc dù biết rõ bốn đứa bạn đi trước không ai sống nổi.

"Tìm cái hộp đồ tại nhà Nguyễn Đình Tuấn và ăn hết số thức ăn bên trong"

- Hay chưa... - Toàn cười - Tao có tới hơn 4 tiếng đồng hồ để làm việc này. Khéo phải bật tường rồi.

- Dare của Toàn để nó đi một mình cũng ổn phải không? - Phương nhìn An Phong hỏi dò. Chắc nó không đủ can đảm để tiếp tục chơi thêm bất cứ phần man rợ nào nữa.

- Phải... - Phong đáp - Nhưng nghĩ xem, sao lại là nhà của Tuấn? Chẳng lẽ hẳn muốn cho ta thấy thứ gì nữa sao?

- Tao không đi đâu... - Phương quay người, mặt tái nhợt - Tao buồn nôn quá rồi.

- Mà thằng tới nơi rồi sợ sệt gì vậy? - Thằng Toàn cúi - Mà còn mỗi một lượt Truth nữa... Truth thì sao mà chết được, Phương ?

- Tao... - Con Phương chưa nói hết câu thì thầy giáo chủ nhiệm bước vào lớp. Nhân lúc thầy chưa lắp mắt kính lên, nó len lén bỏ cả hộp đồ chơi vào cặp. Thằng Toàn vừa trông thấy thầy giáo, bật bỏ chạy khỏi lớp. Tính thấy cũng chưa đến giờ vào lớp, chắc hẳn Toàn định chạy khỏi trường luôn.

- Em chào thầy - An Phong cúi đầu lễ phép - Em đi ăn sáng rồi quay lại ngay.

- Đi đi... Vào muộn một chút cũng không sao đâu. Thầy biết, sau tất cả những chuyện đấy, chắc em cần không gian - Thầy giáo mỉm cười, đoạn quay sang Phương - Cả em nữa, nếu em thấy trong này ngọt ngào quá.

Phương đã tính ngồi lại, nhưng nhìn An Phong bước đi trước mắt mình, con nhỏ chợt thấy bất an khi ngồi lại lớp học. Nếu chỉ còn lại một mình nó với bộ đồ chơi này, nó sẽ phải làm gì đây?

- Đợi tao... - Phương đeo cặp chạy với tới, và hai cô gái cùng bước song song xuống dọc cầu thang ra phía cổng trường. Toàn vẫn đứng gần đó. Nó đang gọi taxi.

- Mà không có xe sao? - Phương vừa nói, vừa sụt sịt nước mũi

- Tao không muốn cảm lạnh giống mày. - Toàn cất điện thoại vào túi -
Vớ cả vớ xe trước cửa nhà Tuấn để cho hàng xóm nó biết mình đột nhập
hay sao?

- Mày biết rõ vậy?

- Tao đến nhà nó rồi. - Toàn thở dài. Nhưng nhịp tim nó vẫn đập rất
nhanh. - Hôm qua nó được thả về cuối cùng vì không có ai bảo lãnh. Nó
nói ba mẹ nó đi công tác hết rồi.

- Mày nghĩ nó đã chết chưa? - Con Phương buột miệng hỏi. Xe taxi cũng
cửa đến. Ba đưa nhìn nhau, trèo lên xe ngồi.

- Mong là chưa... - An Phong trả lời và đó là lời cuối cùng của ba đưa
trên suốt chặng đường đi.

Nhà Tuấn chỉ cách trường tầm hơn 3 cây số, một ngôi nhà ngay đầu ngõ,
sát mặt đường và cũng to phải biết. Nhà có cổng sắt bao ngoài một đoạn,
nhìn thấy cửa chính bên trong. Nhưng giờ cũng đã tầm hơn bảy giờ sáng,
người đi đầy ngoài đường, đâu thể đánh liều mà trèo vào?

Thằng Toàn nhăn mặt ngẫm, rồi nó quyết định bấm chuông. Có lẽ trong
đầu nó vẫn còn hi vọng mong manh rằng thằng bạn béo kia còn ở.

Ba đưa vẫn im lặng. Đường sáng sớm bắt đầu đông, mấy xe công lớn
chạy tắt qua con phố nhỏ khiến người bọn nó như rung lên. Tiếng con
Phương cắn móng tay lạch tạch con to hơn cả còi xe.

- Thôi ngay đi... - Toàn mất kiên nhẫn, gạt tay Phương, với cái chuông
cửa, bấm thêm lần nữa.

Tiếng dép loẹt xoẹt vang lên khiến cả ba thở phào nhẽ nhỡ. Thằng
Tuấn lù đù ra mở cửa, tay còn che miệng ngáp.

- Mẹ mày... - Thăng Toàn chửi, đoạn tóm lấy tóc Tuấn béo mà gắn lên - Sao mày không đi học bổ tướng mày chết rồi.

- Tôi cũng tưởng tôi sắp chết... - Thăng Tuấn cố giăng ra - Tôi...tôi đã đợi cả tối hôm qua...

Thăng Toàn không nói nữa, xăm xăm lao vào nhà Tuấn, ngó trái ngó phải. Tuấn cũng không cản, nó không hỏi cũng biết bọn bạn xuất hiện ở đây là vì cái hộp Truth or Dare.

- Có thấy cái hộp nào lạ lạ quanh đây không? - Phương vừa nhìn quanh, vừa hỏi. - Toàn buộc phải tìm một cái chứa đầy thức ăn và ăn hết chỗ đó.

Thăng Tuấn lắc đầu nhưng vẫn mặc kệ mấy đứa lục xạo lung tung.

An Phong không đi tìm. Cô đứng quan sát cả ngôi nhà của Tuấn. Nó là một đứa con nhà khá giả, nhà đã mặt phố, lại còn rộng và có cả vườn ở sau nhà. Nếu nó có cái máu đầu gấu như Toàn, khéo nó đã khá, nhưng Tuấn béo hèn quá. Nó sợ đủ mọi thứ.

- Phòng cậu đâu... - An Phong hỏi. Thăng Tuấn vừa chỉ tay lên cầu thang, vừa sai bước dẫn cô lên. Đường như, ở Tuấn có tồn tại một nỗi sợ dành cho An Phong, nhưng ngay lúc này, cô gái không cảm nhận được điều đó.

Phòng của Tuấn là một căn phòng không lớn nhưng khung cửa sổ lớn và tràn ánh sáng. Cửa mở ra mặt ngõ, tuy chỉ nhìn thấy dây điện và mái nhà đối diện, nhưng độ rộng của không gian cũng làm người ta thoải mái lắm rồi.

- Tôi thức cả đêm qua... - Tuấn mấp máy môi nói. Nó không muốn sự im lặng của An Phong làm nó thêm sợ nữa - ...gần sáng mới chợp mắt một chút.

- Cậu thức làm gì vậy? Tôi tưởng cậu đã sẵn sàng rồi - Phong vẫn nhìn ra phía cửa sổ - Cậu nghĩ mình vẫn còn cơ hội sống đúng không?

Tuấn gật đầu. Nó giờ càng thêm sợ. Lẽ ra nó không nên mở mồm.

Phong lướt qua giàn máy tính của Tuấn, cô sức nhớ về video ngắn mà Anthony gửi cô tối qua. Bất giác, cô gái rờ tay xuống cổ chân mình: đôi dao vẫn nằm trong ủng. Cô thở dài: mọi việc xảy ra không phải giấc mơ.

- Máy cậu có skype không? - Phong hỏi.

- A.. - Tuấn lắp bắp - Tớ có cài hồi trước nhưng xóa lâu rồi. Nh.. Nhưng mà cậu thử xem trong sọt rác còn không... còn thì vẫn restore đc mà.

Phong mỉm cười một cái xã giao. Dù chỉ xã giao thôi, đây cũng là lần đầu tiên Tuấn thấy cô cười. Nó thấy sự gượng gạo trên nụ cười đó, nhưng không hiểu sao nó cảm thấy đó là một ân huệ lớn nó nhận được từ cô gái ấy.

Kính koong... Tiếng chuông cửa lôi Tuấn về hiện thực. À, đây là nhà nó, nó đương nhiên phải xuống mở cửa.

- Cậu cứ dùng máy - Tuấn nói với An Phong rồi chạy vội xuống nhà.

Phong không khách sáo. Cô bật lại máy đang trong trạng thái Hibernate rồi vào sọt rác tìm Skype. Cô muốn gọi hỏi tình hình Anthony, cô muốn biết bên cạnh trò chơi này, chuyện quái gì đang diễn ra. Nhưng Phong không thấy Skype trong ổ rác bừa bộn trên máy tính Tuấn. Cô thấy những thứ khác.

Đó là những đoạn video ngắn được quay từ camera chống trộm nhưng bối cảnh lại là nhà vệ sinh nữ trường cô đang học. Những đoạn video này giống như là bị cắt ra từ một dải rất lớn, giống như người chủ máy có ý để

vậy. Xem chừng cái Tuấn đã cắt riêng những phần này ra để tới hôm cùng thằng Toàn về nhà để xóa chỉ là xóa đi những phần dư thừa, không giá trị?

An Phong ấn nút restore lại những video và chọn bật một cái. Đúng. Có Toàn trong những video đó. Nó vào đó cùng những đứa con trai và trở ra cùng tiền của những đứa con gái. Phong bật những đoạn khác, cũng chỉ thấy hoạt cảnh này, nhưng là của những đứa con trai, con gái khác nhau. Toàn là thằng dặt gái. Trong đám "gái", cô nhìn thấy cả Dung...

Ngay từ đầu Phong đã thấy Toàn không ổn mà. Làm gì có chuyện nó lại tử tế với bọn con gái như thế khi phát hiện hành động lắp trộm camera của Tuấn béo. Nhưng rồi cô lại giật mình lần nữa... Có phải Tuấn chỉ là một đứa hèn nhát đơn thuần. Mục đích lắp camera trong vệ sinh nữ là để bán lấy tiền hay để lật mặt thằng Toàn đang đứng đầu trường kia?

Thời buổi này chẳng mấy ai dùng Skype nữa. Có lẽ, ngay từ đầu, Tuấn đã chẳng cài đặt Skype. Nó muốn để cho cô biết chuyện của Toàn. Nhưng Tuấn béo đã làm một bước: An Phong sinh ra không để trở thành con tốt của ai hết. Cô bôi đen hết đồng video đó và xóa toàn bộ.

An Phong bước xuống cầu thang cũng vừa lúc ba đứa còn lại đang ngồi xung quanh hộp bưu phẩm. Có người gửi bưu phẩm đến.

- Cậu thấy Skype chưa? - Tuấn ngẩng mặt hỏi

- Rồi - An Phong cười, một nụ cười nữa. Nụ cười của cô không khác trước là mấy, nhưng Tuấn cảm thấy đó như một sự đồng tình. Nó coi đó là điểm tựa, để hít hà lên nói với Toàn trong khi tay còn hơi run.

- Có lẽ cái bưu phẩm này dành cho Toàn. Phải là loại thức ăn gì chứ mới bắt Toàn ăn hết cả hộp.

- Đây là cái thùng và nó không màu đỏ - Phương quay lại nhìn Tuấn, hơi nhăn mày về sự thay đổi của thằng béo.

Tuấn nhìn xuống Phương, chếch một bên mày, cái dáng nhìn khinh miệt hết sức. Nó như coi Phong là đòn bẫy vững trãi lắm, nó bắt đầu nói như một ông hoàng.

- Cậu biết đấy, Phương. Cậu có những người bạn thật tốt. - Tuấn chống nạnh nói - Bạn thân thì ngủ với người yêu, người yêu lại giết bạn thân. Còn thằng bạn nữa cũng tốt chẳng kém. Tôi đã định dùng nó để có tiền, nhưng nghĩ thấy nhà tôi đâu có thiếu...Cũng may là tôi nghĩ mình sắp chết nên cậu mới có cơ hội được biết.

- Mày đang nói cái gì vậy?- Toàn ngẩng mặt lên nhìn.

- Như cách mày bắt tao và Lâm in ảnh của An Phong và rải khắp trường thôi, Toàn - Tuấn nhếch mép cười - Mọi thứ về mày đang ở trên mạng ấy.

Phương tròn tròn mắt. Nó rút điện thoại ra. Nó thấy ngay gmail nó hiện tin mới, từ sáng sớm. Nó ấn tải.

Phương nhìn đoạn video rất ngắn. Nó nhấn tua lại nhiều lần. Nó nghe được giọng cô bạn nó. Nó nghe được giọng Vũ, giọng Toàn. Mặt Phương thất sắc. Nó lùi dần ra xa.

- Mẹ mày... đưa đây! - Thằng Toàn lao tới giật điện thoại từ tay Phương rồi dán mắt vào đoạn clip đó. Gân xanh nó nổi vằn lên trán. Nó gặm lên rồi thẳng tay quăng chiếc điện thoại ngay giữa mũi Tuấn.

Thằng Tuấn ôm mặt, ngã ngửa ra sau, máu rỉ nhỏ qua kẽ tay.

An Phong bước xuống bên cái hộp tóm lấy tay Phương, giúp nó trấn tĩnh. Đoạn vừa xé băng dính trên bưu phẩm vừa nói:

- Mày không còn nhiều thời gian đâu.

Thùng vừa mở ra, hai thằng con trai cũng tạm ngưng ầu đá. Chúng nó lao vồ đến tựa như đó là chiếc phao cứu sinh cuối cùng của một con tàu sắp chìm. Kỳ lạ thay, trong cái thùng lớn đó, còn rất nhiều thùng nhỏ, nhưng rất cục chỉ có riêng một chiếc hộp màu đỏ.

- Mà đây rồi!!! - Thằng Toàn cười lớn, đoạn thò tay, móc lấy cái hộp nhựa đục màu đỏ đó ra ngoài.

Toàn ôm lấy cái hộp, lần tay bóc lớp băng dính cuốn quanh miệng hộp. Lớp băng dính ấy vừa dày lại vừa được cuốn nhiều vòng, tới lúc nó cạy được nắp hộp, số băng dính ấy cũng vo lại được thành đống.

Toàn vừa mở hộp, khí lạnh đã toát ra ngoài. Là một hộp giữ nhiệt. Nhưng khi hơi lạnh thôi không còn làm mờ đôi mắt nó, nó thụt người lại, làm đổ nghiêng cái hộp đỏ sang bên. Đó là một khúc ruột và một mảng bì mềm sạch sẽ nhưng chưa qua một công đoạn tác dụng nhiệt nào. Bên trong đó còn ghi một mẩu giấy nhỏ. Chỉ gồm hai chữ thôi: Ăn sống!

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 5: Tiến Hóa

"Chúng đều nắm quyền lực giết chóc trong tay nhưng đa số ta sợ phải sử dụng chúng. Kẻ không sợ có thể tự điều khiển cuộc đời hẳn"

Ricardo Ramirez - The Night Stalker

- Mà còn đợi gì nữa? - Tuấn hất mặt như thách thức, tay còn bịt máu chảy ra từ mũi.

Tới nước này Toàn không còn quan tâm những thứ có thể khiến nó sao nhãng nữa. Song, nó nhìn thấy nhiệm vụ của mình mà ớn cả người. Nó không sợ máu, cũng không sợ ăn đồ sống, nhưng ăn cái sơ chế kia thì thực sự kinh quá. Nó còn không biết là ruột con gì, hay là cái gì giả ruột nữa.

- Đang còn lạnh, cho vào miệng nó còn vỡ ra, chứ để đến lúc nó rã đông, nó ão uột ra đấy còn ghê hơn. - An Phong nhìn "thức ăn" của Toàn mà chau mày.

- Thế còn những cái hộp kia ? - Con Phương chỉ vào hàng tá hộp trắng đục cũng được dán băng dính cẩn thận như hộp đồ - Chẳng lẽ lại để bầy chết người nào cho mấy đứa ngu mở ra ha?

Không. Làm gì có chuyện trò chơi này lại có luật kỳ lạ thế. Phương hỏi, An Phong cũng chột thấy tò mò. Có gì trong những cái hộp trắng đục đi kèm ấy? Cô tiến tới, cũng cần mẫn cạy băng dính ra.

Như chiếc hộp đầu, hơi lạnh cũng tỏa ra, nhưng lần này bên trong là tim và hai quả thận đã sạch máu. An Phong không hoảng hốt, đẩy chúng lại rồi tiếp tục mở những hộp tiếp theo. Phương nhìn ngây ra rồi cũng bắt đầu lấy những chiếc hộp to nhỏ khác nhau để mở. Tuấn thấy An Phong không chán chừ cũng nhanh chóng làm theo. Cả căn nhà chỉ vang lên tiếng bóc băng dính và âm rên hừ hừ của thẳng Toàn khi nhắm mắt cắn miếng ruột mà nuốt chửng.

Cái hộp tiếp theo mà An Phong mở ra chứa một lá phổi lớn, của Phương là toàn bộ phần ruột còn lại. Những chiếc hộp hai cô gái mở toàn là phần nội tạng, nhưng rõ ràng rằng, đây giống như trò chơi ghép hình của một tên đồ tể và chiếc hộp đỏ mà Toàn đang cố nuốt hết kia chi là gợi ý ban đầu. Rốt cục thì ngụ ý của những chiếc hộp là gì? Tại sao lại phải có nhiều chiếc hộp như vậy?

Tuấn vừa mở hộp ra, nó phải dí hẳn mắt vào mà nhìn mất một lúc rồi bất chợt quăng chiếc hộp đó mà lao lên nhà vệ sinh trên tầng, đóng cửa nôn thốc tháo.

- Gì vậy... - Phương ngó đầu về phía Tuấn vừa ngồi, song, người nó nép sau An Phong.

Phong cũng lặng đi một lúc. Cô nín thở khi nhìn vào vật chứa trong cái hộp ấy. Nó đỏ lôm nôm nằm gọn trong đó với một lớp xén phẳng bằng với miệng hộp. Phong nhận thấy ở nửa trên vật ấy có màu sáng trắng, nhiều nếp gấp và còn vô số mạch máu rất mảnh đã đông cứng lại. Bên dưới là một một khoang rỗng với những xương nhỏ xếp thẳng nhau thành 2 hàng nửa vòng cung.

An Phong rùng mình, nhắm mắt lại quay đi. Giờ sao cô hiểu Tuấn lại chạy đi nôn như thế. Đó là một cái đầu người bị bổ dọc, thực sự là một cái đầu người.

- Mà mày không nên biết đâu. - An Phong co gối đứng dậy, tiến về phía cái hộp. Giờ thì cô cũng thực sự muốn ói. Bao lần cô đi chợ đã thấy người ta pha thịt lợn rồi, thủ cấp cũng bổ làm đôi thế này. Nhưng đây rõ ràng là một cái đầu người thật. Mẹ kiếp! Cô chửi thầm trong bụng. Cô nhanh tay lật úp cái hộp xuống, để lát cắt kia chạm mặt sàn nhà. Giống như người làm thịt đông hay úp bát thịt vào một cái đĩa phẳng để nhìn mặt đáy trong suốt.

Tim Phong đập thình thịch...Tay cô run run từ từ nhấc cái hộp lên. Một nửa khuôn mặt rời ra khỏi hộp. Phương vừa trông thấy đã rú lên mà đổ vật ra đất. Dù là nửa hộp sọ đó không có tóc, dù là chỉ có một nửa thoi, nhưng Phương biết, biết rất rõ: đấy là Dung.

- Không... không... Vũ không thể làm việc này được - Phương lắc đầu lia lịa, tâm thần hoảng loạn, nước mắt trực tràn ra.

Đúng là Vũ không thể làm việc này. An Phong cũng nghĩ điều tương tự, nhưng, đó không phải là điều cô quan tâm nhất lúc này. Phong đưa mắt nhìn về phía Toàn cũng đang chết sững. Thế nó vừa ăn cái gì vậy?

- Đ** mẹ!!! - Thăng Toàn lồm bồm trong họng rồi tất cả những thứ vừa trộn đều với dịch vị nó trào ngược lên khoang miệng. Thật tanh tươi. Nó vừa ăn thịt người, lại là thịt của một con đĩ. Nó khinh, nhưng nó thấy tởm nhiều hơn. Nó lấy tay ôm miệng lại, ngăn thứ nhầy nhụa đỏ lôm đó khỏi trào ra ngoài nhưng không thể. Nó vụt chạy theo hướng Tuấn ban nãy, lao vào phòng vệ sinh, cố nôn thốc nôn tháo hết mọi thứ vào bồn rửa mặt. Nó nghĩ rằng làm vậy sẽ thoát khỏi cái ám ảnh suy nghĩ về việc nó vừa làm, song, nó lại còn nhìn thấy điều tồi tệ hơn.

- Aaaaaa!!! - Toàn gào lên. Nó lùi khỏi cửa, vấp phải gờ bo tường mà ngã lăn ra.

Phong chạy theo bước Toàn lên tầng rồi cô cũng bất động toàn thân khi nhìn thứ Toàn vừa trông thấy. Máu đỏ nhầy nhụa trong bãi nôn của Toàn

làm tắc cả bồn rửa mặt, nhưng ngay cạnh đó, ở phía bồn cầu, thằng Tuấn đang gục đầu vào. Cổ nó không ngừng chảy máu. Máu chảy đỏ lôm cả bồn cầu. Mặt nó ngập hãn trong đó chất đỏ loang dần che đi khuôn mặt múp míp. Nó thật sự đã chết đuối.

Phong rùng mình, vì cảnh tượng kinh khủng đó, cũng vì cơn gió buốt thổi thẳng mặt cô ở phía cửa sổ còn đang mở. Cửa sổ còn mở! Đúng rồi...thằng Tuấn cũng chỉ mở chiếc hộp chứa đầy 5 phút trước. Kẻ đã giết nó, chắc hẳn vẫn chưa thể đi xa.

An Phong sợ, nhưng cái bản năng giấu tận sâu bên trong cô khiến thân thể cô không đứng yên được nữa. Ngay tức khắc, cô lao người khỏi cửa sổ, bám tay vào khung sắt rồi thả người đáp xuống sân sau khu nhà. Cô nhìn thấy hãn. Hãn chạy cật lực, tay vẫn còn nắm chặt con dao. Ánh kim sắc lém lắt về phía Phong khiến cô vội chớp mắt. Cô khựng đứng lại. Cô nhận ra thứ hãn cầm trên tay kia y hệt chiếc cô giấu trong ống quần. Cái bóng áo đen cũng bước chậm hơn rồi dừng yên tại chỗ. Hãn quay người lại nhìn cô, ánh mắt lạnh nhạt không thể giấu nổi sau chiếc mặt nạ trắng toát.

- Trò chơi vẫn chưa kết thúc mà... - Hãn vung con dao lên rồi ném thẳng sang ngang. Lưỡi dao cắm vào khe hở trên hàng rào kêu tới "phập". Một tiếng "a" nhỏ vang lên bất giác khiến Phong hướng mắt nhìn theo. Hãn nhún nhảy mà bật khỏi hàng rào vù chạy mất.

Phong không cố đuổi theo kẻ đeo mặt nạ ấy, cô chạy vội tới chỗ con dao. Có tiếng người rên nhè nhẹ bên kia hàng rào. Chắc hẳn đã phát hiện người nhìn trộm từ ban nãy nên mới phóng dao đi như vậy. Phong không biết có nên giúp đỡ người bị thương kia, anh ta có thể làm nhân chứng rằng cô không giết người, nhưng cũng có thể chống lại cô. An Phong cảm thấy mâu thuẫn cực kỳ, và rồi cô quyết định lui người lại. Phong không muốn liều mình vì lòng thương hại. Cô trở vào bên trong căn nhà, tìm đập tựa muốn xé toang lồng ngực.

- Đi thôi... - Phong nói với Phương và Toàn. Phương chạy ngay tới nhưng Toàn thì ngồi bất động nó vừa ngã dúi xuống ban nãy. Mặt mũi nó đỏ đần, dựa cửa, mắt đăm đăm nhìn cái xác vẫn chưa nguội hẳn của Tuấn.

- Rồi... rồi tao cũng sẽ chết... - Nó lăm bằm trong họng, mắt đỏ đờ nhưng thật vô hồn.

An Phong không nói nhiều nữa. Cô kéo tay Phương khỏi căn nhà đó, gắng tỏ ra bình thản khi bước khỏi cổng nhà. Hai đứa đi bộ tới trạm xe buýt gần đấy và bắt tuyến xe chạy thẳng về trường.

Toàn vẫn ngồi lặng trong căn nhà đó. Nó ngồi một lúc lâu, tới độ, tay chân không nhấc lên nổi nữa. Rồi bụng nó quặn quại đau và toàn thân nóng ran lên hết cả.

- Mẹ Khiếp...!!! - Nó chửi thề rồi đổ vật xuống sàn. Chắc rồi nó cũng sẽ nổ tung như Lâm.

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 5: Tiến Hóa (2)

- Giờ chỉ còn tao và mày thôi... - Phương ngồi sát cạnh Phong dãy cuối trên xe buýt. Người nó run bần bật. Mặt Phong cũng tái sắc, mắt không dám liếc tới chiếc cặp sách con Phương vẫn ôm trên đùi mà trong đó vẫn còn hộp Truth or Dare.

Cả hai cố vờ như không có chuyện gì xảy ra nhưng mặt mày hoảng hốt thì không giấu nổi ai. Phong tự lấy tay tát vào mặt mình đôm đốp cho tới khi đôi má hơi khô lại vì nẻ hồng ửng lên, tay vờ quàng qua vai Phương mà dìu cô lên cầu thang.

- Bọn mày làm sao đấy... - Vài đứa hỏi, nhưng Phong chỉ quát lên khó chịu

- Tránh ra mau lên!!! - Cô quạu mắt nhìn. Thật cô cuống quá rồi, đến một cái tên bệnh để gán cho Phương cũng không nghĩ ra nổi nữa.

Cô dìu Phương vào phòng y tế và pha cho nó một cốc nước gừng. Cái phòng rộng đông nhúc nhừ người, nhưng dường như tất cả đang dồn vào tới một bệnh nhân bị nặng hơn trong góc phòng nên chẳng ai chú ý tới sự xuất hiện của hai cô gái. Phương ôm lấy cái cốc bằng tay áo len dài, nhắm nháp từng chút một. Nó bỗng ngược mắt lên nhìn Phong:

- Sao mày lo cho tao nhiều quá vậy...

Phong vờ như không nghe thấy. Cô cũng không hiểu tại sao. Cô đã từng muốn giết quách con nhỏ này, nhưng hóa ra, mọi thứ cô cần chỉ là lời xin lỗi. Phong không lạnh lùng như bản thân cô vẫn nghĩ, ít nhất trong cô, vẫn còn lòng thương hại.

Hai cô gái ngồi yên đấy, không nói nhau lời nào. Dường như cuộc đối thoại về những chuyện vừa nãy chỉ thêm thừa thãi. An Phong cứ chăm chăm nhìn hướng cửa ra vào, đôi người vô hồn như đã lạc vào cõi xa xăm nào đó. Cô nhớ lại con dao của tên đeo mặt nạ lúc ấy. Có phải hẳn là một kẻ giống cô, một kẻ với bản năng thú đã được huấn luyện ngày nào. Giờ thì cô biết chắc trò chơi này nhắm vào cô rồi. Chúng biết bí mật của cô, chúng chắc hẳn sẽ cho cô cơ hội để bộc lộ những kỹ năng cơ thể cô chưa tỉnh thức.

Phong khẽ cựa người, bất giác huých nhẹ vào vai Phương. Con nhỏ vẫn húp từng ngụm nước, nét mặt tái nhợt và tay vẫn run run. An Phong thở dài thườn thượt, tại sao chỉ vì cô mà bọn nó... Bọn nó khốn nạn, nhưng thật không đáng phải bỏ mạng như thế.

- A... Thầy... - con Phương bật nói lên hơi to, rõ ràng nó bị bất ngờ - Sao thầy ở đây ạ?

An Phong cũng giật mình quay sang. Thầy chủ nhiệm bọn nó đấy chứ ai. Ông thầy khoác lên chiếc vest hơi to so với cả thân người, nhìn bọn nó cười gượng một cái rồi nhanh chóng bước khỏi phòng y tế. Theo sau vẫn còn một chị gọi với lại. Đám đông trong góc phòng cũng tản dần ra rồi đi hết. Phòng y tế lại trở nên vắng vẻ như mọi ngày.

Bà y tá già nguýt hai đứa con gái một cái, ánh nhìn khinh rẻ thường trực với bọn học sinh cúp tiết, đoạn chẳng nói chẳng rằng, lật cái ga giường dính đầy máu trong góc phòng đem đi giặt.

- Ấy cô ơi - con Phương gọi với bà ta lại trước khi bà ta đi mất - Có ai vừa bị làm sao đấy ạ ?

- Giáo viên bọn mày đấy - Bà ta hất hàm - can bọn đánh nhau trên tầng, mảng kính vỡ xuyên bắp tay. Rồi bà cũng bước đi rất nhanh khỏi phòng.

- Khổ thầy... - con Phương lấm bẫm , dốc cốc lên miệng nhưng nước đã cạn sạch hết cả

An Phong lấy cốc từ tay con nhỏ, tiến tới chỗ bình nước siêu tốc còn nghi ngút khói bốc lên. Hẳn nước ở đây phải nóng hơi ở vôi. Cô định pha thêm gói trà gừng nữa, chân bỗng đá phải vật gì, tiếng kêu lạnh lên như kim loại va chạm với mặt sàn đá trắng. Phong cúi đầu xuống nhìn quanh, chợt nhận ra con dao của mình bị văng vào gậm tử. Cô vội thọc tay vào đôi ủng mình đang mang, đôi dao vẫn nguyên vị trí cũ. Quái lạ...

Cô không với tay lấy con dao nữa, cũng không lấy cốc nước nóng để pha trà. Cô quay lại ngồi cạnh Phương.

- Mà bạn buộc lại dây giày đi Phương.

Phong ngồi yên như phỗng. Cô vẫn đang phân tích những điều kì lạ mình vừa trông. Chị y tế lúc này chạy theo thầy quay trở lại phòng, phì phò thở. Có lẽ sức chạy chị không đuổi kịp thầy chủ nhiệm An Phong.

- Chị ơi, lúc này ai bị làm sao đấy ạ - Phong hỏi.

- Tai nạn trong nhà bếp - Chị lặng đi ánh nhìn của hai đứa con gái - Giá xếp đồ, thầy ấy bị dao đâm vào tay.

Chị ta cũng tiến tới chỗ bình đun nước siêu tốc, ngóc đầu nhìn quanh như tìm thứ gì.

Con Phương trợn mắt nhìn, Phong đã nắm chặt lấy tay nó, thì thầm vào tai. "Chạy"

Hai cô gái lao khỏi phòng. Chúng nó chạy xuống tầng, chạy băng qua sân trường, trèo lên những yên xe để sát tường mà bật ra khỏi trường, chỉ miết chạy. Phương không hiểu, nhưng nó cũng không hỏi. Nó biết nếu cần, An Phong sẽ giải thích nó nghe sau. Chúng nó chạy băng qua đường cái,

chọn đại một khu chung cư mà lao đầu vào, chui thang máy rồi bấm chọn một tầng bất kì. Chúng nó thờ hỗn hển.

- Phong... sao phải chạy... - Phương thờ chẳng ra hơi. Nó ngồi phệt xuống ôm bụng vì đau sót

- Họ biết chúng ta đi đâu. - Phong cố gắng điều hòa hơi thở - Lão thầy chủ nhiệm đã bám theo bọn mình. Lão dính phải lưỡi dao của thằng đeo mặt nạ ấy. Tao cá mọi người ở trường đã biết cả. Mỗi người trả lời một kiểu, mày thấy đấy.

An Phong ngồi xuống cạnh Phương, vỗ vai xoa dịu sự căng thẳng của nó.

- Con dao cắm vào lão chủ nhiệm, tao đã đá xuống gậm tù thuốc. Y tá vào sau cùng chẳng phải tìm loạn lên sao. Tao nghĩ họ báo cảnh sát rồi. Không thể trở về trường được nữa đâu.

Con Phương như muốn òa khóc. Song nó bặm miệng lại, cắn môi để không phát ra tiếng. Nó phải làm sao đây? Cha mẹ nó nuôi dạy nó đàng hoàng, để nó lớn lên trở thành người đàng hoàng, vậy mà điều gì xảy ra thế này? Nó sẽ phải ngồi một xương đặng sau những song sắt ấy ư, hay nỗ tung như thằng Lâm, bị cắt cổ như Tuấn, thậm chí là bị pha ra từng mảnh thịt như con Dung. Không... nó chưa muốn bị bắt mà cũng chưa muốn chết. Nó chúi mặt vào vái áo Phong, răng nghiến kít.

- Mẹ à... Đêm nay con không về nhà đâu. Con đến nhà An Phong ngủ. Bạn ấy sắp đi du học.

- Không được. - Mẹ nó quát - Con với nó có chơi với nhau bao giờ đâu mà giờ tỏ ra thân thiết. Tối rồi đợi cơm mãi không về. Mày tính đi bụi hả con.

- Con không về đâu. - Phương cúp máy.

Chúng nó loanh quanh mãi trong khu chung cư ấy, chỗ này mới, người mua nhà chưa nhiều nên cũng ít chạm mặt người qua lại. Song hai đứa cũng không thể ẩn mình mãi trong nơi an toàn đó được, bọn nó cũng biết thế nào là đói.

Phương lục dốc hết ví ra cũng vẫn còn vài trăm nghìn. Phong thì chỉ có vài đồng lẻ đi xe buýt. Nhưng với cái bản tính không thích dựa vào ai, An Phong vờ như không đói.

- Thôi. Hết đêm nay rồi mai quay hai lượt cuối. Nếu không chết thì cũng ăn cơm tù... - Con Phương gượng cười - Cứ cho là tao bồi thường cho mái tóc của mày.

Phong gật đầu. Tối đó, hai đứa lượn hết các hàng quán tại khu trung tâm. Chúng nó ngồi nói với nhau những chuyện tào lao tới khi người ta đuổi ra để đóng cửa. An Phong nói nhiều hơn thường ngày, cả cười nhiều hơn nữa. Ở bên một con người đang tuyệt vọng thì chẳng còn gì cần đề phòng. Nhưng đó không phải tất cả những gì cô nghĩ tới. Cô cũng ước mong có một người bạn, nhưng thế giới này chẳng có gì đáng tin. Không phải vì cô sợ người khác phản bội mình, cô sợ phải đối mặt với những người cô đã một thời yêu thương. Vậy nên cô chọn trở thành người cô độc, để cuộc đời cô sẽ không phải vướng bận điều gì.

Phương ôm cặp sách nó trong lòng. Chiếc xe buýt ấy thật vắng, chỉ còn hai bóng người ngả ghế phía đuôi xe. Phương lôi hộp Truth or Dare mà nhìn thời gian đếm ngược.

- Đáng lẽ tao đã có thể trở thành bạn mày lâu hơn... - Phương thở dài. - Tao chưa bao giờ quay nó, liệu tao có nên thử một lần?

Phong gật đầu, nhìn những ngón tay kia nhún khung quay xuống. Những vòng quay xoay đều đều không nhanh cũng không chậm. An Phong đón lấy

thẻ Dare của mình, nhét vào trong khe rồi bấm nút. Một tiếng pực nhỏ bật ra khiến thần kinh cô căng lên một chút.

" Giết Toàn"

THÚ SẴN NGƯỜI

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 5: Tiến Hóa (3)

- Ôi Toàn... - con Phương kinh hãi nhìn An Phong. Phong không đáp, vo tẩm thẻ rồi nhét vội túi áo. Cô thở dài nhìn phía cửa sổ.

Phương cũng câm nín. Nó và An Phong đã bỏ Toàn lại căn nhà đó khi chạy trốn. Lúc đó nó đã quá sợ, không nghĩ được gì cả. Rồi nó thấy mình tệ bạc ghê gớm. Dầu tính tình khó chịu của Toàn, hai đứa chơi với nhau cũng đã lâu, cũng có thể coi là thân thiết, vậy mà trong lúc nguy hiểm, nó chỉ biết chạy lấy thân. Đến bây giờ, An Phong lại buộc phải giết Toàn, nó thấy thật khó nghĩ. Nó không muốn thằng bạn kia chết, nhưng An Phong quá tốt với nó: nó muốn cô vượt qua trò chơi này. Phải làm sao đây... Phương bất giác thấy toát mồ hôi.

Phong điềm nhiên ngồi đợi. Cô thở dài một tiếng, nhắm mắt, ngửa đầu vào thành ghế. Đoạn, như nhìn thấu Phương, nói:

- Mà mày không muốn nó chết đúng không?

- Phải. - Phương gật đầu. - Nhưng tao cũng không muốn mày chết.

- Tao không giết Toàn đâu - Phong cười nhạt - Tao cũng muốn thử rút phiếu phạt một lần.

An Phong đánh liều. Đương nhiên cô cũng sợ phiếu phạt đó chứ, nhưng cô tò mò về kẻ đeo mặt nạ kia. Có phải hẳn là kẻ đã điều khiển truth or dare, hay chỉ là tay sai của một thế lực nào lớn hơn thế. Sao hẳn có đôi dao y hệt của cô, sao hẳn lại nhất quyết khuyên cô rằng trò chơi chưa kết thúc. Phong muốn thử đối đầu với hẳn thế nào. Nhưng cô cũng sợ mình không

sánh được với hẳn: đã hơn năm năm rồi, cô không còn được chạm vào đôi dao, chẳng khác nào người sau gãy chân tập đi trở lại.

Phong cũng đã nghĩ tới việc giết Toàn. Việc đó dễ dàng hơn rất nhiều: thằng đó to khỏe thật, nhưng chưa từng qua huấn luyện nên dù có thể hình thấp bé hơn cô vẫn có thể giết hẳn. Hơn nữa cô cũng ghét cay ghét đắng Toàn, cái kẻ đã bêu riếu danh dự cô cho người ta phi nhỡ. Song, cô nhớ lại ánh mắt của tất cả hướng về Vũ khi nó tự nhận mình là kẻ giết người. Phong không muốn bị kỳ thị như thế, ít nhất giờ đây: cô không muốn Phương coi mình là kẻ sát nhân.

Rồi Phong thấy bản thân mình thật yếu đuối. Từ khi nào mà cô bỗng dưng quan tâm tới cách người ta nhìn mình, trước giờ cô nào đâu như vậy? Hay bởi cái tình bạn bất đắc dĩ của cô và Phương. Cô đã từng rất ghét nó cơ mà? Có khi nào sau này cô lại làm bạn được với Toàn?

Suy nghĩ cứ quẩn quện trong đầu cô gái rồi bị gián đoạn bởi giọng nói người kế bên:

- Không biết Toàn đang ở đâu? Liệu nó có bị bắt không hay đã trốn rồi.

- Mà có điện thoại nó không?

- Có đây - khuôn mặt Phương sáng lên, vội rút điện thoại ra lục danh bạ. Song vạch pin cũng đã đỏ nên nhìn Phong cầu cứu - Cả số nhà lẫn di động... Mà có điện thoại không?

Phong rút di động của mình đưa cho Phương. Mấy cú gọi nhờ hiển thị trên màn hình khiến cô thở dài thườn thượt. Mẹ cô chắc giờ lo lắng, nhưng cô cũng không muốn gọi lại. Gọi mà phải nói dối cũng nào đâu khác không gọi.

- Số cố định ý Phương - Cô vẫn dán mắt mình qua cửa kính - Nếu nó mà bị bắt thì người ta cũng phải thông báo cho gia đình nó biết

Phương gật đầu bấm số, xong tới lúc ấn nút gọi thì tay lập cập run. Đoạn, dúm vào An Phong, ép cô nghe máy

- Alo... - Giọng nữ ở đầu dây bên kia vang lên. Giọng cũng là của người đứng tuổi rồi, chắc hẳn phải là mẹ hay bác của Toàn

- Cho hỏi đây có phải phụ huynh của em Toàn không. - An Phong đành giọng nói hơi trầm trầm của cô, ra dáng bà giám thị khó tính ở trường.

- Ô... vâng vâng. Chào cô, tôi là mẹ cháu đây. - Người bên kia trả lời vồn vã, giọng nói lo lắng hốt hải - Cô là người ở trường ạ? Cháu nó có chuyện gì hả cô?

- Em ấy trốn học ngày hôm nay. Đây cũng phải là lần đầu tiên. Tôi gọi điện chỉ muốn nhắc nhở, nếu việc này còn tái diễn, nhà trường sẽ xem xét mức kỷ luật cao nhất.

- Ôi... - Người mẹ hốt hoảng - Hôm nay cháu nó về nhà sớm. Thấy cháu bảo bị mệt quá nên về, tôi quên mất không thông báo với nhà trường. Cháu ốm nặng lắm. Mong phía nhà trường thông cảm.

- Em ấy bị làm sao hả chị? - An Phong dịu giọng xuống một chút như bớt được một tấn lo lắng khỏi cơ thể

- Cháu nó như bị ngộ độc thực phẩm, về nhà là đắp chăn rên hừ hừ không chịu ăn uống gì, chân tay cứ lạnh toát. Tôi phải gọi bác sĩ về tận nhà điều trị. - Bà mẹ nói giọng khẩn thiết - Xin phép cô nói đỡ hộ bên phía nhà trường một tiếng. Tôi sẽ thông báo ngay cho thầy chủ nhiệm về việc này.

- Thôi, chị nói với tôi là được rồi. Để tôi nhắn gửi thầy giáo của em ấy. - An Phong nói xong liền cúp máy.

- Sao? - Con Phương nhìn An Phong tròn mắt, vừa tò mò về cuộc hội thoại, vừa bất ngờ vì độ "lì" của cô.

- Nó chưa bị hỏi đến. Nhưng có vẻ bị sốc - Phong ngẫm nghĩ một lát - Nếu ông thầy kia theo dõi bọn mình, chắc hẳn ông ấy cũng biết về Toàn nữa. Nhưng thằng Toàn giờ vẫn yên ổn... có phải là bẫy để lừa bọn mình tới chỗ nó không?

Con Phương đơ ra, không biết nói sao nữa. Nhưng nó muốn đến thăm Toàn. Song rồi nó lại chợt nhớ ra toàn chính là kẻ hại đời bạn thân nó, chỉ điểm người yêu nó; nhưng Toàn có đáng ghét không khi hai người kia cũng là kẻ đã bội bạc với Phương... Đầu nó rối bù lên, chắc nó chỉ còn mỗi An Phong để bám víu.

- Nhưng mình cũng đâu có làm gì để đáng bị bắt... - An Phong như nói một mình - Hay vẫn chưa đủ thông tin và bằng chứng... Phương... gọi cho Toàn xem...

Con Phương chỉ nghe lệnh là giỏi. Lần này nó cầm máy, chưa đợi âm tút thứ hai, tiếng thằng Toàn đã bắt máy

- Ơ..mày... bọn mày đi đâu bỏ tao.

- Tại... tại có người bám theo. - Phương phân trần - Tao gọi mày rồi đấy chứ..mày cứ ngồi đấy... Mày thế nào rồi..

- Con phò!!! - Nó rít qua kẽ răng nhưng như thế không muốn nói lớn tiếng cho người nào khác nghe thấy - Mày đến nhà tao ngay đi. Tao thề... tao khác lắm. Có cái gì đấy là lạ... mà tao đéo hiểu nữa. Mày phải nhìn mới hiểu. Mẹ...đến ngay đây đi, tao chịu hết nổi rồi.

Phương chưa kịp nói nốt, Toàn đã dập máy. Hai đứa con gái ngơ ngác quay mặt nhìn nhau: liệu có nên đến nhà Toàn vào lúc này?

...

Toàn ra mở cửa cho hai đứa. Lúc đó đã khuya, nhà nó hình như đã ngủ hết. Toàn kéo ngay hai đứa lên phòng rồi khóa trái cửa lại. Nó đội chiếc mũ trùm đen bít kín tai dù trời giờ này có se se cũng chưa lạnh tới mức đó. Mặt mũi hồng hào như bị sốt. Song, tay chân nó hơi run và cái dáng điệu hơi lằng lằng của nó khiến người ta tưởng nó vừa làm một điều cần.

Toàn khò khè trong họng. Rõ ràng có gì đã khiến thanh quản nó bị xước:

- Tao bị rụng tóc, rụng nhiều lắm... - Vừa nói nó vừa lột mũ ra. Hành động này khiến cả Phương lẫn An Phong đều sửng sốt: Tóc toàn giờ chỉ còn một đám lưa thưa, lông mày nó cũng đã trụi đi hết cả. Nhìn mặt Toàn bây giờ không khác gì một hộp sọ béo úng, bệnh hoạn khủng khiếp. Đồng tử mắt nó dường như hơi dẹt lại, khiến khuôn mặt dữ tợn vốn có của Toàn ác mố lạ thường.

Phương đánh mắt nhìn An Phong bộc lộ ngay sự sợ hãi. Toàn thấy vậy bất giác nở nụ cười thâm hiểm trên môi. An Phong không thấy nụ cười ấy. Cô bình thản hỏi:

- Thế mày đã thoát ra bằng cách nào vậy? Mày biết sao mày bị thế này chứ?

- Tao bị ngất sau lúc hai con đĩ bọn mày chuồn khỏi đó - Toàn cười khẩy
- Lúc tỉnh dậy đã thấy mọi thứ được dọn dẹp sạch sẽ rồi. Nhưng cái gói đồ vẫn ở đó, lại được bọc kỹ trở lại. Rồi tao xách nó về đây.

Đoạn nó đánh mắt về phía góc phòng.

- Có nghĩa là... - Con Phương lắp bắp

- Ừ... Chẳng ai biết việc gì đã xảy ra trong nhà Toàn. Lúc tao trở ra đã khóa cửa cẩn thận. Thế nên việc bọn mày nói chạy đi vì có kẻ theo đuôi thật sự là một cố hay ho đấy!

- Thấy mẹ mày bảo mày ngộ độc thực phẩm à? - Phương nhanh nhẩu nói, nói xong rồi nó mới biết mình lỡ miệng.

- Ờ - Toàn dường như không để ý - Tao về nhà không ăn uống được gì. Cứ ăn đồ ăn thường vào thì lại nôn ngay ra. Bà già lắm mồm cứ ép tao phải ăn này nọ, tao cáu, ngồi lì mãi trong này.

- Sao lại thế? Mày không thấy đói à?

- Không, tao vừa mới ăn - Toàn đi về phía cái bư phấm của nó khiến hai cô gái bất giác rùng mình - Tao chợt nhận ra là cơ thể tao không thèm đồ ăn nữa. Không đúng, ý tao là tao không thấy thèm những cái ngày thường tao ăn nữa. Những miếng thịt sống trong này thực ra cũng không quá tởm. Mày biết đấy, tao cảm giác như tao đang dần khác bọn chúng mày. Một dạng tiến hóa.

An Phong nhíu mày có phần miệt thị. Cô nghĩ thằng cha này mắc chứng hoang tưởng rồi. Nhưng do đâu mà tóc nó lại rụng nhiều vậy? Rồi cô khiếp hãi trước Toàn: kể cả hoang tưởng đi chẳng nữa... có phải nó đang bắt đầu hứng thú với việc ăn thịt người?

- Ha ha ha ha... - Thằng Toàn bật cười lớn - Mày không tin đấy ư, Phong? Mày nghĩ tao bị hoang tưởng đúng không? Nhưng mày đúng rồi đấy, tao nghĩ thịt người đang giúp tao tồn tại. Tiếc quá là chỗ tao mang về đã không còn tươi nữa....

Phong giật mình, có phải thằng cha kia đang đọc được suy nghĩ cô? Cô đánh mắt ra phía cửa nháy Phương chuồn ra. Song, như đọc được ánh nhìn kia, Toàn lập tức nhanh hơn, tóm lấy gáy Phương như bắt thóp một con mèo.

- Mày chạy đi Phong... - Toàn giả giọng bánh bèo - Mày cứ chạy đi như lúc mày bỏ tao lại vậy.

An Phong vẫn ngồi yên. Cô thật bàng hoàng. Thăng Toàn sao có thể nhanh như vậy? Cô còn ngồi gần nó hơn Phương, vậy mà chỉ mới có một cử động nhỏ của Phương, nó đã lao tới nhanh như vậy. Có thật là nó đang tiến hóa thật không, vì nó thật sự rất khác. Nó đang mạnh lên rất nhiều.

Phương hơi la lên, nhưng rồi nghĩ nhà Toàn còn cha mẹ nó nên bồng im bật. Nó biết giờ để người ta thấy tình cảnh này, và chỉ cần thăng Toàn cãi lý, bịa đặt một tí, ba mẹ Toàn chắc chắn sẽ tin hai đứa đột nhập vào nhà và bị Toàn tóm.

Còn Phong thì khác. Ở thế này, có vẻ như Toàn đoán được ý cô, thế nên cô phải nhanh hơn nó. Cô còn con dao giấu bên trong đôi ủng. Nếu đủ nhanh cô có thể làm Toàn bị thương ở vùng tay để cứu lấy Phương. Hoặc giết nó mà không cần phải suy tính gì nữa.

Cô nhìn trân trân vào tư thế uy hiếp của Toàn, lục lọi mọi kẽ ngách để tìm điểm yếu:

- Mà muốn gì?

-Thịt tươi - Toàn cười sắc lém - Nào lấy dao ra nào... Tao cần chút thức ăn để dành...

Nó đọc được suy nghĩ Phong đấy ư? Cô hơi hoảng. Cô thậm chí còn không nhìn xuống dưới chân mình. Cô cố bình tĩnh, cúi người rút đôi dao ra. Phong thở hắt một tiếng, đứng dậy, xoay hai dao ở hai tay . Cô còn lựa chọn nào khác để cứu Phương đây.

- Nào tốt lắm... Đến xé thịt tình mới của mà đi ... - Nó lớn tiếng gào lên, tiếng khan như muốn đứt bung thanh quản.

Toàn còn đang đặc ý, Phong khom người phóng tới. Cô nhắm thẳng bàn chân của Toàn mà dẫm nhưng nó kịp thụt lại. Người nó vì thế mà cũng hơi mất thăng bằng, hơi ngửa về phía sau. Độ ngửa đó tạo khe hở giữa Toàn và

Phương, An Phong nhân cơ đó lách vào giữa rồi mạnh tay đẩy Phương về phía cửa. Hành động vừa dứt thì Toàn cũng kịp định thần lại. Giờ thì Toàn đã có một con tin thay thế, chỉ khác là người mới này cầm dao.

- Chạy đi... - Phong gào lên khi Phương còn đang cứng người vì sợ hãi. Nhân lúc Toàn còn đang chú ý khi Phương mở khóa phòng, An Phong tung cú đạp ra sau, thẳng ngay xương bánh chè Toàn khiến nó chệnh choạng lùi sau. Tuy thế, cánh tay gọng kìm của nó vẫn kẹp cô Phong không rời.

Cô vòng ngược tay phải, định thúc mũi nhọn con dao vào ngay cổ Toàn, song bị nó nắm được tay mà ấn xuống, thành ra lưỡi dao cứa ngay vào bả vai cô. Tệ quá, An Phong thầm nghĩ, cô cứ nghĩ mình giỏi cơ mà sau bao năm không đụng tới dao, cô gần như mất cảm giác với tri kỷ mình rồi.

Song, cánh tay to khỏe của Toàn vì đỡ lưỡi dao mà buông cổ An Phong, không kẹp nữa. Lợi dụng tình thế, cô ngồi thụp xuống, tay trái đâm mạnh con dao còn lại, xuyên thủng mu bàn chân Toàn, đồng thời ghim nó luôn xuống sàn gỗ dưới chân. Toàn đành buông hẳn Phong, thúc cơ thể cô ra đằng trước để rút con dao ra. Máu tràn, thấm vào đôi tất trắng của nó. Giờ thì nó đã có vũ khí của riêng mình, cô thật là sơ hở.

Nhưng An Phong không thấy thế. Cảm giác phấn khích kỳ lạ tràn ngập cơ thể cô. Tim cô đập nhanh như là vì vui thích: bản năng ấy, nó đã trở lại với cô.

- Tao đợc đợc mày nghĩ gì, mày không làm tao bị thương đợc nữa đâu
- Toàn hét lên. Nhưng Phong biết chứ, khi sợ hãi, người ta mới dùng đến lời đe dọa.

- Tao cũng đâu biết tao nghĩ gì. - Phong cười, lộn ngược con dao lại, lao đầu về phía Toàn. Lần này, cô lại là kẻ uy hiếp. Cánh tay cô khoẳng lên như vễ, mũi dao biến loạn bất thường. Toàn dường như không kịp phân tích

những phản ứng từ thái độ của Phong, chỉ biết đưa vũ khí mới lượm được kia đỡ lấy những mũi nhọn điên loạn ấy.

Đội Toàn quen với nhịp khua của vật kim loại sắc nhọn, Phong bất ngờ khựng lại, sóng dọc lưỡi dao mà lướt xuống chuôi dao của đối thủ. Lực mạnh làm ngón út tay Toàn đứt phăng ra, máu đầm đìa chảy.

Toàn gào lên. Nó đau phải biết nhưng cơ thể đang tiến hóa ấy dường như muốn thúc nó phải chiến đấu tới cùng. Trước mắt nó chỉ là một đứa con gái thôi mà, có gì to tát đâu, sao nó lại bất cẩn thế. Toàn cầm ngược chuôi dao lại, giờ nó chỉ có thể giữ chắc vũ khí ấy 4 ngón tay.

An Phong hắt ánh nhìn lạnh ngắt, dường như cô đã trở thành con người khác. Giờ thì cô cũng không muốn lấy phiếu phạt nữa. Cô xoay con dao lại như thằng Toàn đang cầm, đợi đối thủ lao đến tấn công. Có vẻ như tâm lý Toàn không còn được nhạy bén, hay nó cũng không biết làm gì khác. Nó lao đến như một con thú, dao nhắm thẳng cổ An Phong. Cô ngồi thụp xuống ngay khi khoảng cách giữa cả hai chỉ còn chưa đầy gang tay. Toàn mất đà, tự mình lao vào lưỡi nhọn con dao, nó chưa kịp cảm thấy đau, Phong đã bật đứng dậy, kéo dài vết rạch lên tới tận ngang ngực. Song, phũ phàng vẫn chưa lộ ra vì vết thương ấy mới chỉ đánh vào phần mềm.

- Phong... - Tiếng Phương run run từ căn phòng bên cạnh - Mẹ với bố Toàn... bọn họ chết rồi

Phong sững ra. Cô trợn mắt nhìn Toàn, cúi nhặt con dao Toàn vừa làm rơi rồi lau máu vào vạt áo mình.

- Mà y là loại gì vậy? Sao mà y giết cả cha mẹ mà...

- Chỉ là giết người thôi mà! - Toàn vừa ôm vết thương, vừa lết dần về phía sau. - Cũng có khác gì mà y đâu, chẳng phải mà y cũng sắp giết tao sao. Họ đâu còn cùng giống loài với tao nữa. Tao cần có đồ ăn.

An Phong tức đến run người, nhưng cô cũng sợ chính bản thân mình nữa. Cô đang làm gì đây? Cô định giết hẳn thật sao? Hẳn thật đáng chết nhưng cô chưa bao giờ giết người cả. Nếu cô giết hẳn, cô có khác nào hẳn đâu?

- Phong ơi... Đi thôi - Phương với gọi cô ở cửa. Nó không còn nghĩ đến việc dọn dẹp nơi này nữa. Phong cũng không muốn giết người. Kẻ Phong muốn gặp là kẻ Đeo Mặt Nạ kia, không phải Toàn. Cô tiến đến phía Toàn, cắt mạnh một đường ngang cổ chân nó để gân đứt, không còn đuổi theo được nữa, đoạn cùng Phương chạy về phía cửa.

- Nhanh lên Phong ơi!!! - con Phương hoảng hốt thúc giục khi cả hai đã ra phía ngoài sân

-Từ từ, nó không đuổi theo được đâu. - Cô vừa nói vừa cúi xuống xỏ lại đôi ủng ngay chỗ cửa.

- Phong...

"Đoàng."Tiếng động lớn đến điếc cả một bên tai. Điều tiếp theo Phong thấy được là cơ thể Phương đổ gục lên đôi vai cô. Máu rỉ ra từ đầu Phương, chảy dọc cánh tay cô. Một viên đạn xuyên thẳng thái dương...Tại sao ...Toàn...sao nó lại có súng ?

An Phong không quan tâm nữa, tim cô như chững lại. Người bạn duy nhất của cô... Cô đã tin tưởng nó. Cô đã gắng bảo vệ nó. Nó sẽ chiến thắng trò chơi này kia mà. Tại sao nó phải chết?

Mũi Phong cay xè nhưng nước mắt không chảy ra. Cô nuốt mọi thứ vào trong, răng cắn bằm môi dưới. Cô nhặt con dao rìi đứng dậy. Mắt cô long song sọc như một con hươu với đôi sừng thép, mũi thép sắc nhọn như dao. Toàn tựa vào cạnh tường, thở dốc, súng vẫn chĩa thẳng An Phong, nhưng cô chẳng còn gì để mất. Cô lao đến nhanh hơn ngón tay nó kéo cò. Lưỡi dao cô đâm lút vào sâu trong xương sườn hẳn. Cả tay trái tay phải liên tiếp đâm.

- Tao biết mà... - Toàn cười man dại - Cái thú giết người là bản năng mày rồi. Mày có muốn giống tao, trở thành một kẻ đi săn...

- IM ĐI!!!! - Phong gào lên. Cô rút cả đôi dao rồi cắm phập vào ngay cái miệng đang há của Toàn.

Tiếng chuông kêu reng phát ra từ hộp Truth or Dare. Phong quỳ xuống ngay bên, khuôn mặt trở nên vô hồn.

- Chọn lọc tự nhiên kết thúc. Người sống sót: An Phong. - Hả ngời xuống bên cạnh cô, giọng nói trầm trầm sau chiếc mặt nạ trắng dã, vô hồn - Mừng con biết đến thế giới của những kẻ săn người.

Phong giật mình nhưng cô không dám quay đầu lại. Cô vờ như điếc, âm thanh duy nhất cô tiếp nhận là tiếng còi xe cảnh sát đang hú xa gần.

Hết tập 1

P/s: Muốn làm cái tập hai có cover ngon hơn :)) Đón đọc "Những kẻ bản năng" nhé